

וזכרם) בויקן יתברך אחד. והאחד ההוא התחלה לשלשים ושתים נתיבות פליאות חרסה, שהם עשר ספירות, ועשרים ושתים אותיות, רמו אל יציאת הנמצאות אל מעשה

קול יהודה

אוצר נחמד

והאחד ההוא התחלה לשלשים ושתים נתיבות. ר"ל הקב"ה ברא כל המצאות דרך ה"ב' נתיבות אלו: שהם עשר ספירות. ר"ל כל המצאות כולן נעשר ספירות, וכס עשרים מצאמות שזכר ה' המצוא נעשרים מצאמות נכרח הטעם, ואינם עשר פעמים ויאמר הנוכח במעשה בראשית. ואולם לשון ספירות פירש הראב"ד שכוף מלשון ספיר נגזר. והרא"ה מנמנו"ל כתב ז"ל, עשר ספירות שלל הספירות הנויות כסם כדלקמן שאין להם סוף ואין לספור יותר מעשר, כי כשנעני י"א כשנכון חזר חזילה, עתה מונח י"א וי"ב, וכן עד עשרים עד שלל המספרים עולם נעשר, ואולם ענין עשר ספירות ומחוסר נודעים סרסה כספרי הקבלה: רמו אל יציאת הנמצאות. השתלשלות סיוות הנגזרים בכמות, ר"ל מדרס ומספר, ונתיבות, ר"ל מעוט טעמים כמו קד ומס ר"ל ויכס

וקצרה בקרקע ועופה עונג ונגלגל כניב לבריאה, ואומר בכל היקף אל"ף בית"ל, וכן המ"ב פעמים למח"ב אל"ף בית"ת, ואם הולך לפנים הבריאה עולה לגיזים ע"י כח אמירה האל"ף בית"ת שנתן בהם הקב"ה, ואם ירצה לספור מה עברא יחזור לאחוריו כהולך עונג במצירות האל"ף בית"ת והשקע הבריאה מאלים בקרקע וחמוס, ע"כ. ומעין זה כתב הר"י שכתבי פטירות ספר יצירה ז"ל, ואהיה אלו אמן ואהיה ששששים יוב יום, הנה למדת שאלפים שנה קודם בריאה העולם היה הקב"ה משעשע בנאותיות של חורה, והיה מתרשם ומנגלגל ועופה מקלס דבור אחד ומנגלגל פנים ואחור בכל כ"ב אותיות, והיה עופה עוד דבורים בלגיים ודבורים בוליים, מלא דבור, מלי דבור, שליש דבור, פי עינים בדבור, אחח כזה

וזכר גדול מזה ומה, ומנגלגל פנים ואחור בנאותיותיהם ונצנצויהם, ומוזה מספר מינים עד כלס. וכל זה היה עושה הקב"ה על שיהי רוצה לברוא העולם במאמרו ובכוחו עם הגדול. ולפנין היה מנגלגל האותיות כדי להאילא את שמו הגדול הנעלם וכו', אשר מכניו ארוה השם הקדוש והענין נעשה כל מעשה בראשית ברגע קמן בהקף עין בלי לאות ויגיעה, כי אם בדבור ובאוויו ובמאמרו, כדכתיב דבור ה' שמים נעשו וכו', ועוד היה הקב"ה מנגלגל האותיות כדי להאילא מהם כל דברי האמירה שכלל הארץ, ע"כ. כל אלה נעשו ליישב בלגנו פי אין ענין האותיות שזכר החבר מספר יצירה, פורח באויר, אכל ים על מה להספיק ממנה פנים. ולכוראה זו בלבד נה בהורח הכתובים ממחר הרמב"ן שזכר, ענין היותו מייחד בלי ספק על ששדות העקלה הנעלמת, כי אמנם לא הכתוב ענין ולא גם מזכרוני מה שכתבתי למעלה לבלתי הכינים את עמי בעומת נתיבות פליאות חרסה החכמה, כאשר לא כוון החבר בכלן לדבר על סודותיו, עם היותו בלתי דוחה עמיים, אלא עלה הכסף את עמנו להרוס אליה, כלאמר אחר כך שפה בבורה, והסוד עמוק למדי והפירות אסור, וכבר נאמר אין דורשין כספרי יצירה אלא בהנאים, ומעט שפה מזוטיים, ע"כ. ועוד אמרתי על דברי מורכ"ב בריבאל בקרקעו האלהיים על סוד האותיות ושעלמה, כשנעני לביאור אמרו והינה בדבור השלמי שמוח הבורא. והנה כמו שספר החוריה נכלל בעשרת הדברים שהם אמות החוריה ושרשיה כדברי החבר בפרשנון סימן ע"ב, ובכ"ב אותיות שכן כלל האותיות והטורים יחד עולה למספר ל"ב, וכן שתי האותיות המצריחות מן הקלה אל הקלה, ב' של בראשית, וי' לגיני כל ישראל, ונרמז בזה שעשרת הדברים וכ"ב האותיות הלא המה התקלות החוריה וסודותיה, כלב האדם לאדם שהוא עיקר יצירתו והשמדתו, ככה המספרים הנכללים בגמול העשרת האותיות העשרים ושתים כן הנה היו לכל המצאות אסודות ראשונות ושרשי כמות יצירה. ומדרגת אלו ביד הבורא ית' במדרגת הכלי ביד המוצב בו. כי הנה הכינים המצריבים בכמות וזיכות גאות לקבול האור השופעת מיוצר כל. וזה מלד האותיות האותיות ההנה עם התכוון מכל אור ואור, כמו שזכרנו וכרו כמה עקדים. ובכן הלחם בנאוקר והביאור לפיך ללפול ולשמות עם שטון החבר בדבריו היוצאים לקראתך. והאחד דע לך שפע היות נמשך עד הנה לפי הטעם האומר אכן אמר זה הכתר וכו', מ"ם רואה לוי הדברים שמהם יותר על פי הטעם האומר וכן אמר זה הכתר וכו', כי בזה יחבורו הדברים כסדרן, ומשך הרחיה לדעת שהם נמשכים ונאים מכה מה שזכירי על רוסת השמות והדומה להם מדרך הטור והכתב וכו'. וכן את אשר כבר ביארטונו על אמרו אל מעשה יוצרו בכמות וכו', ע"כ הטעם הראשון, נדחו על פי ביאורו על פי הטעם האומר אל מעשה יוצרו בכמות וכו', שרמז אלו יצאה המצאות אל בגול מעשה אשר יוצרו בו ויובדלו למיטיע ע"י העשר ספירות והכ"ב אותיות, בכמות ונתיבות. ומה שיקיים בידו אמנם הטעם הזה שהתרוון מן הראשון, הוא רואה שאלמיה השלימו ביאור ענין הכמות בלמות והכמות מספר וכו', ובלו לו לא ביאור המיטיע, אמר ואחר כן הכרחה בנתיבות וכו'. ועוד נה מוחלף שלישיה אל מעשה יוצרו בכמות וכו', והינה הביאור אל מעשה שיוצרי וינגל ע"י הכמות והאיות: והראשון הראוה. ר"ל הנכלל מספר והסור וספר שהם המהשנה והדבור והמכתב המחלחלים נחקו ית' כאמור, היה המחלה וכו': נתיבות פליאות חרמה. מלשון הכלל ועל, או מלשון כי יפלא מתך דבר למשפט, ענין כמו וסעם, כאמרו בסמוך ולהם סוד החוס וכו'. ואמרו כי לדמיון ל"ב נתיבות אלו המושלמות, התחילה חורה בתי"ם שהלימה בלמ"ד, עשרי כחן ל"ב. והמאשר את משפטים ב"ל ידעם: ספירות. מלשון מספר, דבר למדת מעטע

מעשה "יצרו" (ל"א יוברו, ו"ל"א יוברו) בכמות ובאיכות, והכמות מספר, וסוד המספר אינו כי אם בעשרה, כמו שאמר עשר ספירות בלי מה, עשר ולא תשע, עשר ולא אחת עשרה, ולהם סוד התום למה עמד החשבון על עשרה לא פחות ולא יתר, ועל זה סמך לו הן בחכמה והם בבינה בחון בהם וחקור "בהם" (ל"א מהם) ודע

אוצר נתמד

קול יהודה

מעטין לפי שיטת ההגבר כמו שקדם: בלימה. נשתי מלות בלי מה, ר"ל שאין שם מספר יולא מכלל העשרה, וכמו ששמך אמרו עשר ולא תשע וכו'. או תהיה מלה אחת משלשן עדיו לבלום, והכוונה שיבלום פיו מלדבר מלתי מה עמד ההשגון על עשרה דוקא, וכמו שיבא בדברי ההגבר הסמוכים. וכעת רלכ"ע פ' שמוח זול"ל מדרך הארתה הם עשר ספירות בלי מה, כי לא הוכל להלך אחד חב לא עשרה, והנה עשרה הוא דומה לאחד. והוא שם כולל האחדים שהם המחד ועד עשרה, ושם העשרה כוללם עם היוהם מספר ראשון ותהלה המספרים הדומים לאחדים, כי בהגיגך אל עשרים או הם שני עשרות כנגד שני אחדים, ושליש כנגד שלשה אחדים, וכן כל עשרות, עד הששים הם השע עשרות כנגד השעה אחדים, ובהגיגך למספר מאה הוא דומה לאחד, ובהגיגך להשע מחות גם הם כנגד השעה אחדים, עד שהגיע לאחץ שהם עשר מאות, גם הוא האלף דומה לאחד, עד היוחס מ' אלפים כנגד מ' אחדים, ובהגיגך לעשרה אלפים אז נשלם ההשגון בהיותו רבבה אחת, וככה עד עשר רבבות על הדרך הזה, כי כל ראשי המספרים הם דומים לאחד. על כן אמרו חזמי המספר כי כל המספרים הם חלק מעשרה, או המחדש מתכלו או ממתחברו אל אחרייו, או מהשנים דרכים נחכרים. והנה עשר ספירות כמספר עשר אלבועות, חמש כנגד חמש, וככה הגלגלים השעה שהם גופות נכבדות עומדות, והעשירי שהוא קדש, נקרא כי צבוע כעמו כלל כסא הכבוד, ויבא התקף וכל הנופות מקיף, עכ"ל. ואמר עשירי ולא תשע וכו'. כי לפי האמת מדרגת האחדים הוצג גבולה למספר השעה, אך אמנה לא צלמו עד עתה אל המנוחה ואל התלם לעשות סך השגון הם העשירי קדש, כי אז נשלם פניו להיות סך כולל ומקיף כל האחדים ומלרסם יחד ומכלן ולהלן חושבנא אחרינא. ולזה רמז הרלכ"ע בחאמ"פ שמוה הנה כל המספרים הם השעה מדרך אחת, והם עשרה מדרך אחת, ע"כ. וביאור זה שלא יתכן לומר אחד השע ושנים השע, כמו שנלמד אחד עשר ושנים עשר. ואין זה כי אם הסיות מספר עשר אחריה מדרגת האחדים ורלשית מדרגת הנספרים אחר כך, ולא יושלם הדבר מכל זד זולתי במספר העשר, על כן אמר עשר ולא השע, כמו שהיה עליה על הרוח להיותו דקלם גבול האחדים, כי האמת עשירי לא קבל המספר חלית

יבם ודומיהם: והכמות מספר. הכמות ע"כ מחילתו מסמך בתשגון התלקים שמתנו מוכרך כל גש, ויבוא מחסות מקנן תלקים הרבה דקים מחד, כמוכסם עסה ככל חכמי העמים שחזיריפוא. וההגבר נראה שידו אוחזת בעקב זאת שדעת ויהבאר חלריותה במאמר ה': וסוד המספר אינו כ"א בעשרה. המספר אינו יותר מעשרה, כי מעשרה ואילן חזורים לראש ומונים יא"י וכו', וכמ"ש למעלה. ואלם עטם הדבר למה הוכסם ההשגון על עשרה דוקא לא פחות ולא יותר, אמר ההגבר שיש לו סוד העוס. והרלכ"ע ציירנו את החסר בערבות האריך בקצתה עשומים מחד סגולת המספר והמדה: כמו שאמר עשר ספירות בלימה. ולדעת שהגבר צדמות לאן חסומם, כמו עדיו לבלום (תכלים ל"ב), וכמו שזכר ג"כ הר"א מגרמיו"א, ומפרש ההגבר שר"ל שבעשר נקטם המספר, ואינו לא פחות מעשר ולא יותר ממנו: עשר ולא תשע. ר"ל לא פחות ממנו: עשר ולא אחת עשרה. ודיטיו לא יותר. ויתכן לפרש שלחיתו שמהספר הוא עד פשע ולא יותר, והעשירי הוא במדרגת אחד וכיו חוסם הסמפר ומתמו, וכשאלהה נגיע לעשר עשרות יסיו גם הם מדרגת עשרה אחדים; והכאמה חוסם המספר וחזור לאחד, וכן בכלל ושערת אלפים עד בלי קן, וכבר אמרו שהאחד אינו נקלף המספר אבל הוא התהלה במספר יווודו, כי בדרכים השמים לא יסול עליהם שם אחד כהשלם, מאחר שיוכל להשתקק לתלקים הרבה בלי סוף, וכשאלהה אמר עליו אחד אין כיוונה רק לומר שהוא אחד בערך כפילו או שלם פעמים כמותו או ארבע פעמים וכו'. וכבר זכר הרלכ"ע במקום הנזכר גם כן, שהאחד אינו כולל המספר, והעשרה דומים לאחד. ומעשה נלמד שבענין זה נלמד עשר ספירות, שר"ל ששם עשרה מחד עם התהלות כל סדרתיים העשירים והכחלקים, וסם אחד מחד אחר שיאלו מאחד יתיד שהוא סק"ב, ומאז זה העבר מדרגת האחד, וכלפי זה אמר עשר ולא תשע, שאז מיחסים זה לסק"ב לא מחד שם מספר מכל זד, רק מחד שם מדרגת אחד ולא סדרתיים השע שהוא מסמך ביותר גדול ואחרון. אך העשרה שלמו אחרים כאן עשרה שמשם שור המספר התלית: ועל זה סמך לו הר"א בהשגות וכו'. ויבא בחשבו"ג פרק א', וי"ל בשש"ט, עבר ספירות בלימה, עשר ולא תשע, עשר ולא אחת עשרה, כן בהשגות ומקור כבינה בחון כסם וחקור חסם, דע וחשוב וזכר וסמך דבר על עשרה יוצר על מכוס, וי הוא יוצר ויבאר לבדו ואין זולתו ומדתן עשר שאין לנס סוף, ע"כ לשון השש"ט. והכוונה לומר שאלע"פ שחלמד מעשר ספירות, אל דממה נפשך לרמות האזנה ליוזמה לומר שיש מ"ז רבוי אל מספר יחיד המיוחד קב"ט, מכל אף שביטו למספר מחד הנכראים הם אחד מחד הכורא יתגבר, וכבר ביארו שאקבולים והסילופים אין יתכן יולאשם ספירות הנכראים מולם

עלמותרו שיוכל להגלגל בחוסמם, כי עד העשירי לא צא. וכן עשר ולא אחת עשרה, כי השלם אין בו חוסמם או מגרעת, ובהשלם ענין ההשגון כלו במספר עשר אין לו להרכיב עיקר גבולו לאון זורך, כי אם אשר חכל עשוהו בעומם, שזו לו לנא עדין צמרוכה: הן בחכמה וט'. אפשר שרמז בזה כי על ידי חכמה דעת - אתר לימודי יהדות ורוח * www.daat.ac.il המספלים

דע וחשוב וצור והעמד דבר על "בירורו) (ל"א בוריו) והשב יוצר על מכונו, וכדתן עשר

קול ייזרה

במספרים בהתייחסם אל בניהם הנמארות כראוי, ועלה במעלות על מזבח ידיעת אור עליון. ועל דרך *ה שבח המורס ב' ל"ד מהרשפון ח"ל, ותקניב בהכרת לבתמן הנמאלות כלם כפי מה שהם עליו עד שנקח בעל מין ומאן הקדמות אמתיות זקוקות ויעליטו בצקשותו האלהיות, וכמה הקדמות ילקחו מטבע המין ומסגולות אורות הששבורה יורו לנו על ענינים נרחקים ממנו יח, וטורנו הרתקתם על הרבה ענינים. אמנם ענין ההקמה הגלגלים וההכמה הטבעית אינו

בולס מאחד הפסוק (ענין הנקדמות הראב"ד לטפר ייזרה). וזה שאמר הבן בחכמה וכו', וצור, ר"ל ושומר פתחי לבן שלו להכיר נכרו ח'ו: והעמד דבר על בירורו. לכינון ענין הכרוי מזד הספיות והאחרות מזד הכורל: וההשב יוצר על מכונו. ר"ל שאל"פ שאלה רואה כרויים מזד הנכרלות, חוזר לאחוריק מזד התחלופות והזה מואל חמיר מחוסים משגולתין עד שאלה מגיע לאחד, וכמ"ס זה החסיד בעל חוכת סלכונס פרק ו' משער הימוד ע"ג ושידעונו סס כלריכות: ומדחן

רואה שמשקל, בהיותם דברים הכרחיים בהשיג ערך העולם להנאת ה' איך היא על האמת לא כפי הדמיונות, ע"כ. ומעין סגולה טבע המעין בהעולה הבקשות האלהיות, הוא מה שנקב ר' רש"ד בספר מאורי הפנינים, לדע כי הנורה האחד כבר ידע שיקרו למשכילים הסלקות והמבוכות כשיחשבו בהודות העולם והמלאכו, ולא יעיייר צוה הרב לקשו, ושם לו דרך אחרת יומר קול מזלתי ויומר קרובו הנבשיותם כאליו היא כחוצה בהם כתיבה אלהית, א"ל לאחד מהמשכילים להתייחס כשיודה על האמת, כי הוא מלא אמתחה בשבטו מעידה לו כי והוא חיותו אורה המספר ומולדתו מן האחד אשר הוא לפני השמים, ע"כ. ומעין זה מה שכחב המפרס שפרקאש בפרק הזכר, כי הנה האחד הוא התהלה המספר ואיננו מן המספר, וממנו ימחול כל המספרים, ואם יעדד האחד יעדד המספר, ואם יעדרו המספרים לא יעדד הוא, כי הוא התהלה וכמה מציאותם, וכן האחד מזד שהוא אחד לא יתחלף ולא יתרכב, כי כשכמה אחד באחד לא יאל לך כי הוא אחד, וזו היא בעולמו האמתית, ולא כן שחר המספרים, כי כשכמה שמים על שמים יאל לך הרבנות, וכן בולס וכו', ע"כ. ועל כיוצא בזה בשני בימות ב' האון הכרוית. ועוד שמה הרלה מה שכתב כהכס למיך בספר גמי המלך ס' פ"ו ח"ל. ואחר הכמה שהענין הישך המקדיה אל הכמה המספר המעול כהכס בלבד, והיא הקדמות שבהכמות הארבע הנמויות בעדר, כמו שסדרום הקדומים. ועוד שהיא מיישרת על דרך הדמיון והמשל להשגה מציאות סבה ראשונה ומציאות הנכרה הראשון ומציאות שחר השכלים הנכבדים מן ההדר, כדמיון המספרים האנאליים בשכל, לפי שהאחד כבה הכפורים כלם והוא אינו מספר ואינו חזון הכפורים, אלא שאין מציאות לשמים שהוא ראש המספר בזולת קדימה האחד, וכן אין מציאות לשגשם בזולת קדימה השמים והאחד, וכן אין מציאות לארבעה בזולת קדימה השכלים והשמים והאחד, וכן עד לאין תכלית. כן מציאות השכלים הנפרדים מושפעת והנאלות מן הנכרה הראשון הבזול אורה האחרות, כדמיון מציאות המספרים מן האחד מכלי היות האחד וכפר, וכן הם ר"ל השכלים המאזים על מעלות הרבה זו למעלה מזו, ע"כ היות האחד עלה והשמי עלול, ומציאות כל אחד מהם תלויה במציאות שלפניה, וכשם שבה האחד מגיע אל האחרון שמשפורים, כן אע"ז הנכרה הראשון המושפע מהשך הבורא יתב' מגיע אל האחרון שבעבראים והוא מושפע לו מציאות. ועל זה מנאר הישג. אמנם ענין מספר הוא היותו שם קולל הכפורים כלם, והוא ככלל וכלם בו, כמציאות האשכים במין והמין באשכים, וכן לא יעיייר מציאות מספר ולא כפורים בזולת סופר, והבן זה. ועשה ראה גם ראה כמה הוא נכבד ערך העיון השכלי המושפלת העולה בידות מהשגת חכמת המין, ע"כ. ויכולת נדבריו אלה כהב בשער השמים שער ב' פ' ב'. ויהיה אמרו בהכמה רמז לתחמת הכעצ עמ"ד ה' בהכמה יסד ארז, וכמה הנרמז אל הכמה הגלגלים ע"כ כודן שמים תבזוב, שכל ידע אמת מובאים לכלל דעם הקדמות אידים, והוא הנרמז שם באמרו דעמו ההומות נקבנו, יאמר ח"ל באמתים הטבעיות והכס בניהם התבונה הגלגלים, וכל זה ע"ה היהות המספרים שם כז מקצוע גדול אלל הודעים עינים. ח"ל בחן בהם וחקור מהם, ר"ל שהיה בחינתך בהכמות והאחרות בהלמנותה המספרים המכריים והקרויקר ככה שהיה מזה ידועתך כבגלות המספרים שזכרנו. או יוסב אמרו בתן כזה והמקור מהם, אלל ההכמה והבינה שקדם זכרם, ולכל הפנים מעלה למדרגת ידיעה החכמה האלהית. ח"ל ודע וחשוב וצור וכו'. וזר הוא מלגון אור, כאמרו אמור וקדם ארמתי, ויזר אורו בהשם. ולהיות הדבור הזה על דעת קדמותו כאמור והיא רחוקה מאד מאדם וכל אשר תהפפע בחינתו בה המלא קבור השנה, על כן סידר המנהג הליך והסוד. כי התהלך אמר ודע, ולמען לא ישב אפשרות ידיעה שיווד בשמיים כאלה, אשר והשוכ. ולהיותו שאלתו מהשגה ובכרה נכונה אין לו כהם, הוסיף וזר, כלומר ייזר באומדותו רחוקות כהצר חובל שחמו הלחם שכלו. ואיך שיהיה השב לא ידך בחוקך לחשוב ולייזר להמדיד דבר על בירורו כפי האפשר אלאך ידיעה מציאות בזה מעל נבזה, ואם לא הגיע אל השנה מהרה ואלו האבודות העלמות, ח"ל וההשב יוצר על מכונו. לפי שהכעצ מהאחרות יתב' רכיוו כל המלאכות והצרכים אל לפנות שלפניות המולס המוצד הרלה והשיבו הפרטים אל הכללים והכללים אל יוהר סוללים, כי כל מה שיעלה

עשר שאין להם סוף. ואחר כן הכרתם באיכות, והילק העשרים ושתיים אותיות שלשה חלקים, שלש אמות ושבע כפולות ושתיים עשרה פשוטות, ואמר שלש אמות אל"ף ס"ם ש"ן, אמ"ש, סוד גדול מופלא ומכוסה, שממנו יוצאין אויר ומים ואש, שבהן

אוצר נחמד

והסודן עשר שאין להם סוף. ר"ל שמחלה גליה מספר כיה עשר כהם נבתיים אחרים, ומשם נמן רשות למספר להסדר באישי הנמלאים ובפרטם ובפרטיהם המהרשיים בעולם עד אין סוף, וכולם מונגשים על ידי האחד המיוחד בק"ם: ואחר כן הכרתם באיכות. אחר שקלנו סגנונים למימיהם נבשמיותיהם נבתיים כמחמת סהוא המספר, חזרו כמו כן לקבל זרע הארבות כהם תואר הענינים וזרעם המורגשים: והילק העשרים ושתיים אותיות וכו'. שמש מקור הכתיבה: והכס נהלקו נלשה אותיות, וכוז משש ב' מפרק א' ז"ל עבר ספירות גלי מס, עשרים אמות אוחיות יסוד, שלש אמות והנע כפולות וההים עשרה פשוטות, ע"ל: שלש אמות. לכן אס ויחקר, כמו שזכר הר"א מגרמיות"א במשנה ג' פרק ג'. וקראם אה משני כהולידו שלם חלודות, אמ"ש, סהוא עבר"ם, ולשון כפולות אמרו מפרטי ספר יצירה כהם דגש ורשה ומורה על המורה, ובדגשות נבראו הדברים המוקים, כגון חיים, גלום, עבר, זרע, חן, ומשלה, ומחש. ומכמה נבדשויות נבראו המורקן. ר"כ במשנה א' פ"ד. ובכס מהר"א פנרמיות"א כהנו ז"ל, קרא אלו האוחיות כפולות, בעבור כפולות עם דגש ורשה, כן כהאוח כדגש בין סהוא כהאר כהאוחיות. אבל כשהים עברם פשוטות אין יכולת באדם לקראם כשמי אלה הדרכים עם דגש ורשה. וזהו קד וקשה, קד סהוא הנקרא רשה, קשה סהוא הנקרא דגש. ובנע כפולות באות דגש ובכל דגש, ולשני הרי"ם מקבלת דגש, כמו שמאלת בעבור הכתיבה (כ"א א') הרי"ם דגש, עכ"ל. ואין לנו לומר רק כפולות סהוא הכנע האוחיות ים הכדל בין דגש ורשה בקריאת עמם, כמו סהוא מורגש אלנו בין קריאת כ"ם דגושס ורשויה, וכן בין ז"ל דגושס ורשויה, וכן כפ"ו דגושס ורשויה, ואולי קד היה אלה הכדל מורגש בקריאת המדקדקים האחרונים כמורה קיים אלה סהרי"ם אונס מקבלת דגש כשום ענין: שממנו יוצאים אויר מים אש. ר"ל כהל"ף כמחמת על אויר, וכמ"ם על מים, והש"ן על אש. וכזה הרמ"ד בש"א מספר יצירה משנה ב' על מים אוחיות אמ"ש עולו כנע כפולות, כי האויר ים בו כה משל ואש, והמים ים בו כה אויר ואש, וכאש ים בו כה מים ואויר, וקדון

קול יודרה

הענין אל יוסר' כולל יקרב יוסר אל אחרים המדרכים האלקיים המיוחדים, ובכדל ההתאחדות הנה עלמס מעלה מעלה עד הגיעו אל ההתאחדות הפשוטה הכללית. והנה זה מסלול ודקך אשר יעלה בו צעל מובס כלצבות פ"ף משער היותו, באמרו כי כאשר נחבוק צעלות הנמלאות נמאל מספרן פחות מעולותיהן, וכל אשר נחקור על עלות העלות הן למעלה נמאל מספרן פחות מכן, וכל אשר העליה יחמטה מספרן, עד שיגיע אל עילה אהה והיה עלת העלות. וביאור זה כי אישי הנמלאים אין הכלים למספרם, וכאשר נחבוק במימיהם הכוללים אוחים יהיה מספרם פחות מן האישים אשר התהיהם, כי כל מין מן המינים כולל אישים רבים, ובמימיה ים הכליה למספרם, וכאשר נערוך המינים אל סוגיהם הכוללים אוחים יהיה מספר הכסוים פחות ממספרם, כי תהה כל סוג מהכסוים מינים רבים, וכל אשר יעלו יהיה מספר הסוגים פחות עד אשר יגיע אל סוגי הסוגים. וכבר אמר הפילוסוף כי סוגי הסוגים הם עשרה, והם עלם וכמה ואיך ומלטרף ולהנה ומחי ומצל וקנין ופועל ונפעל. וכאשר נחקור על עלות אישי מימי עשרת הסוגים האלה, נמאלת חמש, התנועה, והיסודות הארבעים, שהם האש והרוח והמים והעפר. וכאשר נחקור על עלות היסודות הארבעים נמאלת החמס והאור, והם שנים, וכאשר נחקור על עלתם יהיה מספרם פחות מכם, והוא לרזן הבורא ית', ואין מספר פחות משנים אלו אחד, ח"כ הבורא ית' אחד עכ"ל, וכן אמר דוד ע"ה לך ה' והממלכה והמהפאל לכל לראש, ר"ל כי הוא רם על כל רמים ועליון על כל העליונים וראש כל החלה ועלה כל עלה ועלול, ע"כ. ובכן יקבלו בני יודרה ובני ישראל אל הנמלאות יתרו ושמו להם ראש אחד, וכעה יאמר ליעקב וישראל כפעלות אל, כי השרי את היותך על כמות צעלות מרוב נבראיו להדהוה השלימה. ח"כ חזר על הראשונות, ר"ל על מספר העשר אשר זכר. ח"א ומרתן עשר מדרכי היליה עד אין הכלים, על הדקך אשר זכרנו מדרכי הראש"ע פ' שמה, ואולי לזה סוון כהם יצירה באמרו עשר הפירות בלי מה עליון כופן כהיתרו ומהלוקן בסופן, רמז לריוחם מתגלגלים בעצמן לטובם כדמות עגולה מתגלגלת שאין לה מהלך וסוף, וכן לכל חלק ממנה יתייחס ראשיה וזההיה מאין כריכה: ואחר כן הכרתם באיכות. למה שהנה למעלה כי כל הנמלאות יאלו אל המשנה ויכירו כמחמת וליטה, וכבר קדם ביאור ההמות באמרו והכמות מספר וכו', ואולי באר ענין הארבות שמש הוא כהה להכרה הנמלאות והבדלה בין כל מין ומין, וזה פ"ה הכ"ב אוחיות כאשר דברנו: והילק, ר"ל צעל ספר יצירה כפ' השני ממנו, כאמרו עשרים אוחיות יסוד, ז"ל אמות ז' כפולות, שהם עפרה פשוטות, ואמר שלש אמות וכו'. שמש ר"ל אוחיות יסוד, וכל כוון הכרה עבאר כל דברי הספר ההוא הההום ולא רובס, רק זעיר שם זעיר שם הו"ך ומלקט ממנו מעט משוריי ההכמות הכפשויות אשר בקם הכוירי כקדומת: סוד גדול וכו'. הבור הוא לדעה איך מכה האוחיות השלם על הדקך אשר זכרנו יאלו אויר ומים ואש שבהן הכל נברא. ולפי שממטה דבריו נס הנופים העליונים ש"דהם מאלו, ואזי הכרס כגימס רם כפחות ויותר זך, כמו שזכרנו בהקדמון. ונאו יבא דברו על השמסם

שכן נבאר (כ"א העולם), ושם מערכת האותיות האלה עם מערכת העולם הגדול והקטן שהוא האדם ומערכת הזמן, אחת, וקרא אותם עדים נאמנים, עולם נגפש ושנה. הודיע אותנו כי הסדר אחד ממסדר אחד יתברך, ואם הנמצאות מתחלפות ושונות זו מזו, התחלפותם מחבריהם שהם שונים, מהם עליון ומהם תחתון, ומהם עכור ומהם זך, אבל מחמת חונן הצורות ונותן התכונות והסדר, הגה החכמה בהם כלם אחת, וההשגחה אחת, הולכת על סדר אחד בעולם הגדול ובאדם ובסדר הנלגלים, והוא שאמר עליהם שהם עדים נאמנים על אחרותו יתברך שמו, עולם נגפש ושנה. ושם סדרם על קרוב הדמיון הות: שלש

קול יהודה

אוצר נחמד

וקצו כל היו שבע השולות, עכ"ל. ושם. בעל ספר יצירה: מערכת האותיות וכו'. בדרך פנימי וסוד יב הסימנים וקצו לאותיות אלו עם העולם הגדול והקטן, וקצו האדם כחולת הנבילה: ומערכת הזמן. ומה שכתבתי שיש עין המופיע אשר הוא יסוד לכל הנבילים הנשניים שאין לה דבר מהם המכונים ונפחד בלי תועה, כי הסדרים והאמנים והסידור הכל כולל תועה ושב, כדוע להחמי טבע: אחת. ר"ל מערכת האותיות והעולם והזמן כולם נכללו בתוך מערכת אחת וקרא אותם עדים נאמנים. כבר ביארנו שהסדר לא בא לפרט כל ענין ספר יצירה דק לקח ממנו השיק והתפלות בדרך קצו, והו שכתב כאן הוא כפי מה שא' וז' שלש אבות ופולחניהן ושבעה כוכבים ונבואותיהם ושנים עשר פניו אלכסון, וזכאיה לנדר עדים נאמנים, עולם, שנה, נפש, שכל ונבטמן ויתכאר זה: והוא המבטאות מתחלפות ושונות זו מזו. אע"פ שהמאמץ שבעולם מתחלפות ושונות זו מזו: התחלפותם מחבריהם. הסיקו מניע מזה החומר המקבל את השפע. וכמו שכתב הרמב"ם פ' וילך ז', ידענו כי א' אחד והשניו בא מזה המקבלים. והוא כביאר יוסף דרבי הכתר במאמר חמישי סי' כ' קדמיה ז': אבל מחמת דרכי הצורות ונותן התכונות וכו' הגה החכמה בהם כלם אחת. כלומר מזה יחז' אין קצו כילות בששפתו, כי הכל מזה חמימו ושפע על כולם כחדס וכדודס כדי ויבאר מלמד שאין החומר נדאי לקבל יותר: עולם. הוא המציאות ככלל: ובגשפ' הוא השפע ודמיונו והתכן: ושבח. הוא הזמן הטולל כל השנויים, כי נמשך השנה ומילדו כל השנויים אשר לשער שיהיו נחמימי הנפוסים, כמו חוס ויבש, חוס וזל, ק'

סדרן בלמרו שלל זכרה מפני היותה הגוף והחמר להיות, כי כלם ארץ, אבל אומרים זה גוף אשר זה גוף חריב זה גוף מימימי וכו'. ויוסף עוד הכתב לסיף בשער השמים אשר לו (שער ב' פ' ו' ז') לייחס שלש אלה לתדרנות המלאכים השוללות, כי העולל הראשון שבהם נתייחס לאל, והעולל האחרון מהם נתייחס למים, והאמצעיים כלם נתייחסו לרוח כמבאר שם. ואולי זכו לאותיות א"ל"ל לקרני הוד המעלה העליונה האלה ליתרון קרובות למחמו של הקב"ה אלה, כי האל"ף ראשית האותיות, והמ"ם האמצעית, והח"י האליון. ויחסר מעט מאלהים, כי עד התי"ו לא בלו, להורות כי כל הנבראים ראוי שיעשו אל ההלכות הנכבד שהוא הבורא ית' שבה פועלה צורית ומלכותיה לבל נגאל, כי כל פעל ה' למעשהו. ועד' מאמר לויב (ל"ב) כל חוי שדי יעניי, וכמו שפארתי בדרוש מחונתי מאלהים. ועיניך חמימה אלל אמרו ויהיה דבור השליל שמות הבורא את אשר לאתנו שם מיטודו של מוסר"ר ברכיאל בפרקיו האלהיים. והנה חריב מזה הם היו הלכות ומחמי אחד, כי המים קרים ולמים, והאלם חמה ויבשה, והאוויר חם וזה. ובזאת זה השלם הליכרה בהתחבר עם ההפכים על ידי אמצעי: ושם מערכת וכו'. ר"ל בעל ספר יצירה שם פ"ב. ובספוקו יורנו איך ערך את ערכם: וקרא אותם עדים וכו'. שם פ"ב: הודיע אותנו כי הסדר וכו'. וזכו העדות כהיום נקשרים זה עם זה בשלשלת יחסים ומתחלפה ומתחלפה ושונות זו מזו דתחלפותם וכו'. שיה למאמר הראש"ע פ' וילך ידענו כי ה' אחד והשניו יבא מהמקבלים ומנין זה יזכר בסמוך בלמרו והבהמה אלה, כי אין הכחמה בגלגלים גדולה מהבהמה בקטן שבהים וכו'. ודוגמתו בחמישי סימן כ' בהקדמה השלישית: אבל מחמת חונן הצורות. נכמה מקומות יזכרה על היותה הארץ שגאב הבורא ית' לא משכל פועל או זולתו, וכמו שהעירויקן צמח עקרב: שפסקא זו: ונותן התכונות. הטובה כי לא עשם הדברים בלמד הוא חונן, אבל גם כן כל תועה מקריהם אשר בהם יושלם עינים מלל זד: והסדר. לא סוף דבר חנימו להעמיט הדברים על מקומהם על שפנסם. כ' גם סדרם בהתייחס זה עם זה ישלים עמהם: הגה החכמה בהם כלם אחת וההשגחה אחת הולכת על סדר אחד וכו'. דבר זה על היות החכמה בכל הלתי ענימו בשיה, כבר נשנה שפמיס רבות, והיה ראשיתם בראשון סי' ס"ח בלמרו, כי בקטן שברמישים מפליאה חכמה מה שאין הדעה משגב לזכו, ובספוקו יבא דברו לומר אין החכמה בגלגלים גדולה מההכמה בקטן שבהים. ובאן סדר כי חכמה אלה היא והשגחה אלה היא בכל הנבראים, להודיע ולהודיע אחרותו ית' על ידי החכמה הוד אחד ששם בעולם הגדול ככלל ובקטן שהוא האדם, ובסדר הזמנים הנמשכים מן הגלגלים, שעל ידי סדרם החשך ההיום על סדר נבלל, ובכן כל ברואי מעלה ומספ ועידון ועידון כי ה' אחד, כמו שזכרנו: ושם סדרים וכו'. ר"ל שבעל ספר יצירה סדרם כן פ' ג'. הנה בלמרו על קרוב הדמיון הות, שהוא

שלוש אמות אמ"ש

בעולם	אור	מים	אש
בנפש	נויה	בטן	ראש
בשנה	רויה	קור	הום

שבע כפולות בנ"ד כפר"ת

בעולם	שבתאי	צדק	מאדים	חמה	ננה	כוכב	לבנה
בנפש	חכמה	עושר	ממשלה	חיים	חן	זרע	שלום
בשנה	שבת	חמישי	שלישי	ראשון	ששי	רביעי	שני

שתיים עשרה פשוטות

בעולם	מלה	שור	תאומים	טרטן	אריה	בתולה	
	מאזנים	עקרב	קשת	נדי	דלי	דנים	
בנפש	אבר לראות,	אבר לשמוע,	אבר להריח,	אבר לדבר,	אבר למעום,	אבר לתשיש,	אבר להלוד,
	אבר להרהר,	אבר לכעוס,	אבר לשחוק,	אבר לישון,	אבר לאלול	אבר לשרי	
בשנה	ניסן	אייר	סיון	תמוז	אב	אלול	
	תשרי	מרחשון	כסליו	טבת	שבט	אדר	

אחד

קול יהודה

על זה התאר והדוגמא אשר ישיה בין עיניו בצורים מחוגה על סדר, ולפי שלא עלה זכרונו סם חלל בערבוביה תמר על קירוב דרמיון הים, והכונס להורות כי על ידי שלשת האהיות הללו הוליד וחדש הדברים המשלבים שזכר בסוד מוסלם ומכוסה כאמור, כי לא ידע אמת ערכם. וכדור גויה בטן ראש כנגד אויר מים אש, לפי דעהי לא לפני אויבותיהם נאמר, כי לא חלל לכוונס כהונן, להיות הראש קר מטבש ולא יוכל להתייחס לבן זוגו שהוא האש, כמו שבאולי היינו יכולים לזנוג הבטן עם המים, וכדכר שאמרו מה מים להים לעולם אף בטן לא לעולם, וכן בגוים היה אפשר לרתוק ולומר שבעו כפבת האויר. אך יהיה היחס לפנין מלבס וחשמה, כי הבטן העכור הוא למטה כפבת המים, והראש היך עולה האש למעלה כפבת האש, והגויה בחלמט כמו האויר. וכן בזמני הנפש, הקור החלם כנגד המים, והחום כפוף כנגד האש, וכדויה הוא עם האביב בחלמט כנגד האויר. או נאמר שבזן חל שלשה חלקי הנפש השגוים בשלשת המקומות הידועים, כי האומחה השגויה כנגד שיהא נכלל בשם בטן חלל היא לשפלותה המייחסת למים, והחיוויה השגויה בלב אשר משכנו בחלמט הגוף המכונה גויה, ראויה היא שתיחסת לאויר, והמשכלת השגויה בזמון הראש מחלמט, חמהמל לעומת הראש המגביהי לשכח. ושלשה אלה חלקי האדם לשלשת חלקי המזליות, עליון, אמצעי, תחתון, יוערך ערכם, כמו שיבא בדבריו הנמשכים: **שבע כפולות בנ"ד כפר"ת**. אכן שדע סעס קריאתן כפולות להיותן כפולות בהגרת הדגם והרפס (בלעדי קריאתן החלמטיה

קד ולא, קי יבש. וכן סן כפולות הסויות הסעדים: **אור מים אש**. כספר יזירה משנה ג' פרק ג' כהנ"ל, שלש אמות אמ"ש, בעולם אור מים אש, שמים נכראו החילם האש, וארץ נבראת ממים, והאויר מגביע בין האש והמים. והנה לפ"ז אין כאן רק שלשה שם יכוזרי סיכוזות. וקירוב לש אחרו המדקדקים שבהמה הטבע האלהותים שהשמה וכל סוככים המאזרים מעלמם (ר"ל הכוכבים הקיימים) הם משוללות האש, והארץ וכל הכוסיס חולדותם מהמים, והביאו רחוב מעטק כעווע בעליון שאינו נקוב מלא עפר, כאופן שדע כמות העפר שבכלי נמדדנו ונמשקלו בדקדוק, ונח"ל העק סכור יגדל וסיס לען ויכירי כטיסיו ופארזויו כמו אין פשוט, ונחמנו ככעקור אוש מחיבורו נמלמטו שוקל ד"ת כמות רכ, כגמס העפר שבכלי לא נחמר ממשקלו רק דבר פוטט. אמור מעשה מאין גביע כגמס היה לאילין הסוא, אש פאמר מהאויר, זה ודאי לא יתכן שיתגמס כעניו וישקול כמשקל כדכר סם, אש לא שמיים שירדו עליו סם ונחמטו לחומר האילין סם, כפי שחלק העפר כעניו חל סם נחמטו פון המים. ועם סיות שקלם הכעטיים דחו הראיה הזאת, פאמרם אולי חלקי העפר אשר כעניו המים ונחמו האויר סם סמחחו סו כעניו סם, ספוטט כדכר וירא כי דחיה חלמט ירה חל, כי אין הקומן סם מביע ומסרמס כמות העפר כרכ סם. וההכר השקוף על סכרה זו ג"כ נחממר חמישי, וקם נמשך א"ש: **שלוש אמות אמ"ש**. אף נלכר סידור סוככים השקויים כמחלמט אור יזירה, סם סן נקריים כעניויה החלמטיות וכדס, וכל המשלבים מים כל יזירי ששלם, כי כנה החלמט ראוונס סם אויר מים אש, ולעומחה סידר גויה בטן ראש. ואלו השלס חלקים כוללים כל בעלי מים

אחד על נבי שלשה, ושלשה על גבי שבעה, ושבעה על נבי שנים עשר.

ובאברים

אוצר נחמד

חיים שבעולם, שאין אחד מהם שלא יהיה לו גויים בעין רגלו. והנה אמרו גויים נגד יסוד אורי, כבויים בזה אל מלך בנות שמן האור ועד כענין, והאור בכלל, ובחלק הוא האור הראש והכל. והוא הראש היסודי ידוע על עיקר העיקר הראשון שהיה האור לגבי הדם אשר נחתמו על ידי המעשה כמבואר בסוף ולכן הדם, וכבר הקדים ע"ז ג' ג' ג' ג' ג' והאחרונים יראו זה באריכות. וכן כלל הוא לפי דברי הקדמונים משכן רוח החיות, והוא נבחימה האור. ויש שפירשו גויים על ארץ המולד ודיינו גיד סוכר, ולקחו זה מתשנה ס"ז דנטיס בחשבון ראשי האברים ראש הגויים, ואמרו קצת המפרשים שגדו נקרא גויים. והוא ע"ס שמו מן הוסי' והוא שכל הגיד נקרא ראש גויים, ע"ס. והדעה נכונה שלא כיון בעל עשר יצירה רק לענין הנאמא בכל החיים, לא להנאמא כגדוים לבד. ואמרו בעין לעומת יבוא מוס, הענין מבורא ג"כ הוא נבחימה ליתוח הכוח הנמלאות כענין. וכן יחיוהו הראש אל האש נבחימה טהור, אשר משם כל ההרגשות והתנועות ויחלוף באלמנט האוויר והדקים מחד, נקראים עניונו, אשר מהשפטים אל כל אשר ואחר, ועל ידי כל התנועות שגוף, והחיות עושים ג"כ באלמנטים. והאחר מה הקדקקים שבענינים האחרונים, שגם להם חלק דן מחד מה שאין כח בעיני לראותו בעין האדם, להיות מהלך בעיני דן מחד מחד עד שאולי ע"ז כלי העינים מקרין מיקראתה"ש א"ל לראות אותו, ועל דרך ההללים יורד ליהא זכא ודקא מחד אל כל האברים האחרים דקום ליהא סתיה טבוכה מן הטוח הדיו שכן שיהיה שפלות טעום ליהוד אש טוח הדק שביסודות. וגם אמרו הקדמונים כי כמות משק האש השכלית, ויהא טעום הארס האחרונה ברחות בלש, נאמא נר אלהים שמתה אדם: בישבת. ל"ל בחלקי טעום: ריחה. הוא זמן ממוצע לא קור ולא חום, והוא דמיון האור: בעולם שבראי צדק וכו'. נמכר כספר יצירה משנה ג' מתקן ד'. וזכר הכוכבים הנזכרים שם ע"ס החכ"ל כפי סדר קביעתם מלמעלה למטה, ואמרו שלכל אחד מהם כח מיוחד בעולם הסגל וכגון החמה שואר וכו', כמבואר בראש ס"ד כספר החכר ובמפרשים שם. שכל חמיי שבת, בלתי אמרס דרביי החכ"ל (שבת ג' משנין) שנתה ויום מימי השבוע יש נחיות לכה אחד משבעה טובים לבת, ואמרו שרין שמשמש חמיי ימי השבוע, חמה נחלת מחדים כוכב דרק גונס שבת, לפי סדר שימוש החוזה הנחלת משבע לשבע שעות, מתחל אחד שבתה ליל י"א א' משמש חמה, ובמתחל ליל ג' לבנת, וכן כולם, ומתחל ארס אומר שאין סדר מחדם דקרוק הם שם חמיי שבת וכו': שתיים עשרה שפוטות. הם אחיות סו"ד חו"י ל"ן ס"ב ל"ק, ועושה י"ב מלות, כגומר כפי משנה ג' ספק ס', ולעומתה יבאילו האברים הראשיים שבעל וי, והאחר מתחל א' כעמון: אחד על גבי שלשה, וישועה על גבי שבעה, ושבעה על גבי שנים עשר. כן הוא כספר יצירה פרק ו' סוף משנה ו'. והכוונה שהקב"ה הוא יחיד שיהיה שלשה יסודות אלה: הם הראשיים במדרגה. ויש ע"ס שיסודות שם אורי מים אש הם בעולם הסגל, הם מקורם בעולם העליון גבוה מעל גבוה. וכפי אודע למקובלים שרם בכלל ספרות הראשונות, שם גדולה

קול יהודה

האלמנטים לפי טעמן, מה שאין כן ביקר האחריות. ובהנה הוא מיהה שבעת האחריות האלה אל מעשה היצירה בעולם ובנפש ובשנה. אך אמנה אופן יחס האחריות עם הדברים האחרים לא ידענו עד הנה מקומו איו, ועוד התי אוהה לך באמירה מוסקפה, מהיה אוהה מעולפת ספורים זרים לא אמן כס. ואולם קרוב לשמוע כי כמו שלאחריות בג"ד כפר"ס קול ענות נבירה בדגש, וקול ענות חלופה ברשע, (גם קול ענות ממוצע בין הקלוה) וכמו שזכרנו, כן יתחלף פחות ויחר בהשפעה השבעה משרתים כפי ההתבררם אל התחלות, ולפי רוב ולפי משוט השמיים בהשפעתם כן עניני הנפש שהם ההתבררם והעושר וכו', ישאלו לעומתם אל התחלף בענינים ברב או בעטם, שבעה וטבע מונחין, וכן בימות השנה יש יום שנברכה מרובה משל הדבר בהשפעה שבעת המשרתים הממונים על כל אחד מהם כמזכיר למעלה סימן ח'. ואל זה יצומו דברי הרב"ע שכח ביצור קהלה על אמרו ראה את מעשה האלהים כי מי יוכל להקין את אשר פוה, ויום טובה היה כבוד ובוים רעה ראה כי אח זה לעמת זה עשה האלהים וגו'. וז"ל, ראה, והחכם שאין לו נהלה וקוף ישמה בהכחמו ולא יבשה בעצור פניו, כי כבר נגזר עליו מה שגזרו משפט ימי בראשית. ומצוי מלאכה שמים יצומו וכו'. עד אמרו ביום, והאדם שהוא צועל בעלה וכסף למה ישמה בדבר שלא ועוד, כהלה ובעל גו, שבהיה ביום טוב היה כבוד ושמה, לכן יש עולך להסתכל כי יום רעה יבא וכו', עד אמרו גם את זה לעמת זה, כענין שנאמר בספר יצירה שבע כלותה בג"ד כפר"ס, ע"כ. וחכמי המזורה המשפלות מסבירים גם כן ברוב מה שזכר בכאן על ההיחבוח שבעה כוכבי לכה עם השבעה חוקיקי חמה שואר ומתפלה וכו'. וכן יורו על המשלה המלוה על איצירה של אדם, כאשר ענין סדר מתחלף אל הסדר המוזכר היה, לקוף ענין סדר המזכיר ע"ס יוליו"י פירמיל"ו מאמר ג' סימן כ"ז. ואל התפלה זו צמה שלפתיים מזכיר הגלגל במערכת העולם כלאר שבעת כוכבי לכה וכו'. מלות וגם אחרי כן בחלי כמו שיבא, ולפתיים יציריהו במערכת השנה, וכמו שהורו דבריו למעלה באמרו וההגנה הולכת על סעדי אחד בעולם הגדול ובאסדר הגלגלי, שעינו על סדרי הזמים בשנה, כי לפי הנראה, הגלגל המונה אלוו בסדר הזמים זולתי גלגלי השמש שני יסודותו הקין השנה כמו שיתבאר: שתיים עשרה שפוטות וכו'. ללמה תהלק ממשלה היצירה בענינים המתמזגים והמספרים במשפטם. וגם חכמי התוספות שמו משפר י"ב מלות על אברים מיוחדים, אך לא על פי הסדר המוזכר בספר הזה, וכמו שקדם: אחד על גבי שלשה וכו'. לפי

המשך שם הכתוב נראה שהיה בזה כמשיב ידו על כל מה שפאר, והוא חתימה מעין פתיחה, לומר שרצה כהנה

ובאברים האלה מקום השתתפות, כמו כליות יועצות וטחול שוחק (ג"ל וכבד כועם) וקנבה ישנה. ואיננו תמה שיהיה לכליות כח בהטבת העצה, כי אנחנו רואים כמו זה בביצים, שאנחנו רואים הסריסים יותר הלשי השכל מהנשים, מפני שנעדרו הביצים הסרו הזקן והעצה הנכונה. וטחול שוחק, בעבור שכחה הטבעי מנקה הדם והמרה

אוצר נחמד

גדולה נכורה תפארת, והגדולה נבחימה מים, והגפסרת נבחימה אל, והאלה מקום השתתפות. הוא כלפי מה שאמר ואמר לנאות וכו', הנה כולם עד אשר להרס יש טיט לרש ולומר ששעין הוא לנאות והאין לשמוע והאף להרס והאין לרש והאין לנאות (והוא ע"ד העכרה, כמ"ל והאין לזכר יעטם לרש, והטוב רשע הלאו כמתחק אל הדין), אשר לתשמיש כביית קדש, אשר לנשות סריס, אשר להלן הרגלים, אשר להרס הנפש, והואל אשר לנשות וכו', כפי הגרלה אין אשר מיוחד זסיס כזוונה ראשונה עליון לבד, כלפי זה אמר שיש לבגרים האלו מקום השתתפות, ר"ל אל"ט ששטוחים שקפריס לנדרים הארים עם לו זה יסם שטוחים גם כן לנדרים הנכרים. ויחוד אלו הענינים כנכוחים (דף ס"א) ז"ל ס"ר כליות יעטות, לב מנין, לאון מהקן, סם גומר, ושע מניסם ומוציא כל מיני מבלל, קיט מוזיא קול, ריאה שאזכה כל מיני משקין, ככר כועם, מרה זורקת בו עטה ומניחה, תחול שורה, קרקקן טוקן, וקובת ישנה, אף טיור, עכ"ל כמ"ל. וזכר"י שולח שולח שאלת אברך ה' אשר יעמי אף לילוח יסרוני כליות, ע"כ. ויהיה דעת החכר כדעת האל"ט ששטוחים נניו לבתי הפלדוח, שכתב בסירוס הטלים על לו הסקור ז"ל והטלוח ז"ל נניו לבתי הפלדוח שסם כסחר כמו הכליות, עכ"ל. וז"ל ואיננו תימה שיהיה לכליות בוח בהטבת העצה כי אנחנו רואים כמו זה בביצים וכו'. וכן יועצת סקור ד' מבז ז"ן, ונקולו כליות נעדרו כח האות משגל, והוא מגורס וכספס וגם כלה נשאי: מפני שובעדרו הביצים הסרו הזקן והעצה הנכונה. לומר שאלו דואים שכתוחים הטרים שטוחם עלל אגוף, שברי אין להם זקן, ואף אלה אל תמסם נתחרון טעלם מהם: ושדול שורוק בעבור ששכח הטבעי מנקה הדם וכו'. ככר נודע ששטנטיים אל נודע מסל על נעון כריאל טעחול שבעניני חיים על טוס מה. ויש מהרלאוטיס שאמר שבו מושב השמחה והשקוק, וזה טעמיהם בלחמם האחרונים שאמרו עת לשחוק על דעתם וכו'. וככר כוון נחכר נכחמו הטללה לנתקן או, והסכימה דעתו אל דברי חז"ל בלחמם טעחול שוחק. ואל מה שאמרו שטנטיים האחרונים כחולתם טעחול, והכלו נכטיון כי שטנטיים לנתקן הדם מעורבו ועכירתו, והוא ע"י הדושקים סרתיים שבו הדם ממהר במזלחו ומכה טועתם הסקן המבדיל שפארים אברים עליו ויודים בכל נשימה ונשימה, כי כשהאזיר נכנס נכטיון טוה הריאל סריס הריאל מהמחה והסכך נדחק למס כלפי הכנין, וכמוציא האזיר הסכך נדחק כלפי מעלה, ומחלל שטחול לנתק כמסך הוא יש לו טענה שדירית ג"כ והדם

קול יהודה

האחד האמתי ית' יהיה מרחפה על פני אל"ט אשר קדם דברו על אודותם שטחים נכרם סכל. ואלה הוסיפו כח נבגרות ג"ד כפר"ח, ונס אלה נפס מהדום על השמים עשרה טוחרות, הכל ככה עליון נבזה מעל נבזוק, כי הוא המחיה אף כלם והטופן להם כח לעשות חיל בשמעה היורה כאמור. ועם היות ה"י"ב מלוח למעלה שמשעה כוכבי לכת מ"ל טלונה דבקה מיוהדמ יהימה לבג"ד כפר"ח על השענה כוכבי לכת, ולי"ב הפשוטות על ה"י"ב מלוח שלמעלה מהם, וכל זה יהיה נבלא מעשה ידי יורר נחממה כחטונה ובדעת עין לא זכוחמה: ובאברים האלה מקום הדשתתפות וכו'. הכונה לפי הגרלה שטם היותם מהחלטים ומתקרים מלד, הנה הם מהחלטים וסכמים מלד אחר, כעין אמרו בראש הספקא על עניני הוראת הספר ההוא. ועל כן נבזלו לדבר על הליברים שטם למטה מהקרוס וכו', ויזכר שם עשאו כמין מויבה, ערבן כמין ממחמה, מקלה אלו מנערפון עם אלו וכו' עד אמרו וכלם לדקוין זה בזה, ע"כ. וגרלה שטם טעמו עיין הפשההפוחה. ולפי שזכר ה"י"ב אברים הממונים כל אחד על משמרת פעולו, והיה זה מפורסם בכלם חוץ מהלכרבה המכריס בלחמונה, שאין עינים מבוחר כחכדיהם, על כן נשאל היה פניו אליהם בלחמו כמו כליות יועצות וכו'. ולפי הגרלה בטעמה ששחמ וכבד כועם, שברי אלה מולא לורה נכפרן כמו שיצא. והנה זכר ארבעה חליבים מיוחדים בסדר ה"י"ב שקדם זכרם, והם אשר להררר וכו'. אולם הביאור הכוון אליו הוא שיש לחברים האלה מקום השתתפות והסכמת ערך בין קהלים, וכאמרו סימן ז"ל ומידעטתם בהערבת החיבים הנכטיים עם הכעטיים מה שאמרו שני קרומים יש למוח וכעגסד לנטיים, ע"כ. והוא מה שמחל לזה כמו כליות יעטות וכו', כי כל אלה עם היותם אברים נכעטיים וכן, להם שחוק יתם עם הכלבים הנכטיים הכליות עם המוח, והמחול לשחוק שיהיה פעולה נשפית, וכן הכבד לנשות, וקובת לישון. כי כל אלו מצד פעולתם טעטיים הרי הם שמההיזם ג"כ בפעולה נשפית, כי השינה גם היא יש לה רושם בפעולה הנשפית בלופן מה מלד שקיחה החושים החיזויים והגברת הפנימיים שפעולותיהם צעה ההיא, והוא

מקום השתתפותם: וטחול שוחק. יעל כן נגולו טחול לא ישחק. ולרבעת הכלבים המחזרים כאן, לוח יועטות וטחול שוחק וככר כועם וקובת ישנה, ככר זכרוס חז"ל צפ' הריאה, וסם פירש רש"י טחול שוחק מלשון שחוק ושמחה, כמו שפירש בו הרב. אצל חז"ל שפזיכר לשונו מפרש המ"ל על סימן ג' מלוחט עשה דף ז"י ע"כ. עטחו מלשון שחיקה כממנין, ומה שמסוך לו סם קרקקן טוקן, ר"ל שוחק דק, וכתב שכן מובחית בתרדס לכהד דגריכין, על מה שברא בעולמו כעגדו ברא כחלס וכו', עד ברא חריס על נכוחים נשעלם מוכיח בלדס טחול שוחק, ברא סה כטוהטט וכעגדו קרקקן טוקן: ואיננו תמה שיהיה לכליות כח וכו'. ככר

המרה השחורה מהעבירות והעובי, ובהנקותם תהיה השמחה והשחוק. וכבר כועס, בעבור "המירות המתילות" (י"א המרה האדומה שנעשית) בו. וקיבה ישנה, כנוי לכלי המזון. ולא זכר הלב מפני שהוא המלך, ולא הקרום והריאה, מפני שהם שמשים מיוחדים לו, ואינם שמשים לשאר הגוף כי אם בדרך המקרה לא בכנינת הראשונה, והמזון נכנס בחלקי התושים הגולדים ממנו. ועוד כי יש לאיברים שהם למטה

קול יהודה

אוצר נחמד

כחנמי כדוזה המכונה אלני עולם קפן, פסם לגליות יועלות לפי העולה על רוחי. אמנם הדבר לא יהקור על פסם זה רק כיום מעריו על חכך מופת ראה לזרות על יחס כלי הזרע עם השכל. וקרויים דבריו למה שכח גלילי'ו בצרפי איוקלרס'י (מאמר ו' ס' ל"ח) על אמרו שהאיסיים לא יעשו קרחים, ח"ל, כריחה כהיום העם את הכריסים במדרגת הכמים, וכמו שלא הקרה הקרהת כמים לקריות מזגן, כן לא הקרה כריסים, ע"כ. ובפ' אלני עריופוט אהמר לוי הוה יחוב בו מסוזה חזויה להרוק גברא דסרייה לרישיה (פירש בעל הערוך וכל להרוק והכה ראשו בטהלו או בקרקע והזדרג מוחו), אמר ממוזמז מוחיה דדין, ואסיק אבוי הכס דהיינו לומר שאין מוליד. ופירש"י הממוז מוחיה דדין, דואל הוה עליו חו' לזכ לזכ שנהממוז מוחו, שאינו מוליד. תולדת האיש מן המוח הוה בלש, עגיד השה שם ירך גודל הגויש בלן מהזכרים לחוט השדרה הוה מסתפל ויואל מחמת השדרה ונפשה גיד אלן הכריים ונכנס להרוק, ע"כ: בנו לכלי המזון. כי חד ועלה מן האוכל אשר יאכל ויהפך גלוח עשן אל המוח, ובכן המהדש הטיה: מפני שהוא המלך. בלחמו כמאמר לך בנפש כמלך במלחמה, והוא מסדר החיים ומתול בהלקי, על כן בכלל האיברים הפרטיים לא יבא, להיומו אחד מיוחד שבטו ואלן ליהו לו כה פרטי כי ממנו תולדות כל אברי החיים. ולא הקרום והריאה וכו'. כבר ביארנו שמוטש בשני סימן ל"ו בלחמו וכן במלך הגל אל הריאה והירזון והקרום וכו': כי אם בדרך המקרה. כי הגל הוה ארס הטיק, ע"כ מאמר הכהוב מכל משמר גזור לכך כי ממנו תולדות חיים: והזרות בכנסם וכו'. וכבר עלה זכרונם כמה שאמר כבר לראות אבד לשמוע וכו', כי תולדותיהם ממנו היומו מקור המוטש כדוע: ועוד כי יש לאיברים וכו'. הוסיף טעם שני על אשר לא זכר כספר יצירה והו' ויקרום והריאה והמוח. וזה כי אלן נבטו פניה היום לזכר מן האברים הפנימיים רק החמיייהיה לעולם ההויה הטבעית, והם האיברים ההומיים למטה מן המסך המגדיל בין איברי ההשמה

וסם ממדקק בעבור זה. ועם כענין הוה מקיימים דברי חז"ל והכאזונים, כי כבר נודע שסדם הדק והמנוטש המאירם אשר לו מוליד הממחה והסחוק, והסך זה טענות, כמו שגלה משמיו יין שבעבור הממחה הממחה דם האדם מרין נמוטתו כדוסקים וכגודים, ובעבור זה היין ישמה לכך אלוש: והמרה השחורה. וזה שאמרנו האמרוים ג"כ, שכאשר דם האדם אלוך רק על לבו וטובב ויוקן גנוף האדם ממוטש כבידו מנכר עליו המרה שמוזר ומשני זה יגדור עליו אימים ועצבות ממיר: וכבר כועס בעבור המירות המתילות בו. כך נראה שהיא גריבאל הכוונה, וגם מיה למה לזכר שבעבור כיום מפי נחמיי קטעטיים, שבעבר גדול האדם המן הדם ושם תולדת ליהוה המרה, והוא מקון גדול לכי מעיים לכמה עמיים. ומקור המירות הוא מהקין השמן שמן החלב המכסה את הקרקע קטעטיים עממם ע"י חוט מנוטש סדם וטהטיים למריות, כדוע לכענין חומי"א. כי שמען על ידי החמיימות בלבד הנסך למראה ירוק, י"ל גע"ל, ובזהו עמו למר: וקיבה אברה כנוי לכלי המזון. כי האלמנטל כשיח מקבלת המזון מביאה השיש וכמראה כחוש. ולאחרי האמרוים שהוא מפי שמוזר והריאים יורדיים מן המוח שונים עממם אל המנוטש קטעטי לבעל המזון כי רכס הוה, וכוס נחלוש כחות הסגנוות אשר מקורם ג"כ מאריות הטכורים ומהם כל המנוטש שגנוף כמכוסס להכמי טענע האמרוים, וגורם השיש: ולא זכר הלב מפני שהוא המלך. בלחמו כמאמר לך בנפש כמלך במלחמה, והוא מסדר החיים ומתול ככולס, על כן לא נכנס במספר האברים הפרטיים: ולא הקרום והריאה וכו'. כבר נתבאר שמוטש מאמר שני סימן כ"ו בלחמו וכן לזכר כלב אל הריאה והירזון והקרום: כי אם בדרך המקרה. י"ל שזוך הריאה לקרן הדים ע"י האויר העשף, והריאה כלוחת מן הגוף ע"י הסגל בלח האויר בכל עמיה, וזהו זוך הקרום להמטש כהבריאה ממוטש האויר, ולהתקין כשהאויר טעמי נדהה לחון. אבל עיקר זוך הריאה ויקרום דמו כראזונים שהוא כיוי לקרן הלב, וכבר יורשט למעלה: והמרה. י"ל מן שלא נחשב סמוך חיון האברים, והמוח, וסוף כי לא נכנסו בסדור האברים מה שיש כנס למוח, עולם הגלגלים רק החושים והאברים שנתון כסמן שסם למעט מן הקרום החולק, מפני שיש לאלו האברים סוד: מפני

לאיברי המזון שסם מקור הטעמיה הנמוחה, והם הנהחום הידועים שחיותו כמזון. ואפשר שזון כזה כי להיות גוף האדם נחלק לשלשה חלקים מוחיים כגד שלשה השולמות, כי מן המסך ולמטה עולם טבעי כגד העולם הזה ההחחון, ולמעלה ממנו עולם החיות כגד עולם הגלגלים, כי על קו המר עד לג השמים. גם לפי דעת המורה כן הן החיות שבמרכבה, כמבואר אלנו בצרפי המרכבה רלש חלק ג'. ועולם הדבור והשכל הוא הריאש כגד עולם המלאכים. והוה עיקר הקרבות לשון כבוד בלחמו, כי חול העיני האדם עליו שכל בלממחה, כמו שזכר בשני פי' ל"ו ובמקומות אלוהו. על כן היתה צדויה האברים

מטה מחקרום החולק סוד, מפני שהם הטבע הראשון והתולדה הראשונה, והקרום חולק בין עולם הטבע "ועולם (ל"ל לעולם) החיים, כמו שהצואר חולק בין עולם החיים ובין עולם הדבור, כאשר זכר אפלטון בספר טימאוס". והמוצאים הראשונים שהם מעולם הטבע ושם שורש ההויה, שבשם יצא הזרע ושם יברא העובר כמה שבין ארבעת הטבעים, משם בחר הבורא הנתחים המוקרבים החלב והדם ויותרת הכבד ושתי הכליות, ולא בחר בלב ולא במוח ולא בריאה ולא בקרום. והסוד עמוק למאד

קול יהודה

האברים הנקרום, מן החלק המתייחס אל העולם הפצעי ההחוקן אשר יחול שם הכבד באלמנטוס. ולא בחר בלב עם הריאה והקרום המשרתים אלה פניו להיותם מתייחסים לעולם הנגלגלי, גם לא המוח המתייחס לעולם החלבוני אשר חזן במוח אל העיקר הממוקן. ולזה רמז בלמרו מפני שהם הטבע הראשון וכו'. כי שם האברים הנזכרים לשמירת האיש והם כלי המזון, ולשמירת המין והם הכליות, וקשרו כן בעבור כה האוח המשגל, מגזרה וכספה וגם כלמה נעשו, כדברי הרמב"ם פ' ויקרא. וכל שאר האיברים הנמלאים שם הם להשלים שתי הפעולות האלה: באשר זכר אפלטון וכו'. שהשניה הנזכרת ית' על האדם בשמו האצור חולק בין הראש לבין החזה, למען תשולל בזה השמירה לגוף המשכלת האנוכית בראש, כי בזיות האוצר משיס ריח והספקה בין זה לזה יחלף, ולא כה האברים והעשנים העולים מן הגב למעלה ראש, ולא ירעו ולא ישיחיו כהר קדשו, הגשם החכמה השוכנת שמה: והמוצאים הראשונים וכו'. נקשר עם מה שיאמר בסמוך משם בחר וכו'. והטובה לומר שבהר לו הכבד אף הנתחים המוקרבים וכו', מן המקום ההוא אשר הם ההתחלות היסודיות והשרשים הטבעיים אשר בשפל ישבו למטה מן הקרום המבדיל, וקורא להם שם העולם הטבעי כמה שקדם.

אוצר נחמד

מפני שהם הטבע הראשון והתולדה הראשונה. ר"ל אלו האברים הם כדמות עולם הטבע שהוא עולם הסיוס והספקסד, ואמנם האברים שלמעלה מן הקרום הם כדמות עולם הסיוס והוא עולם הכרומיים. והוא מפני שבשפת האדם מבינה אל המוח והלב וכל האברים שלמעלה מן הקרום, כאשר אמרו בשפת האדם במוח והלב, ועונם הדבור הוא הראש ששם הדבור יוצא, שש"ס בקול יוצא מן הריאה אינו רק קול צהור ואינו יוצא נפש המשכלת המיוחדת לאדם עם כל פניו חיים הוא נצמק, מש"כ ההוך הדבור על ידי מוצאו הממשי הוא מלך נפש המשכלת אשר במוח לפי דעת הראשונים שהחיים נמשך החכר נדעושי, כאשר זכר אפלטון וכו'. שהשניה הנזכרת ית' על האדם במוח האוצר חולק בין הראש לבין החזה, למען תשולל מזה ששמירה לגוף המשכלת האנוכית בראש, כי בזיות האוצר משיס ריח והספקה בין זה לזה יחלף, ולא כה האברים והעשנים העולים מן הגב למעלה ראש, ע"כ: והמוצאים הראשונים. זה מוכרח למעלה על האברים שם למטה מחקרום החולק בין עולם וכו', ואמר שם המוצאים הראשונים שמה מוטל הטבע אשר משם בחר הבורא הנתחים שמוצא כמקום: במה שבין ארבעת המבעיים. לומר מוצא מלכרטה יסודות ומלכרטה המנוגים הממשך מכל אחד: מוצא בחר הבורא. לענין קרבן: החלב והדם. הנה המלך ידוע שהוא מכהה קרבן, וכן הנה הנוקב על הכוונה עיקר מן האברים ההתחומים וכללם הכבד ששם יסוהו סוד לפי דעת טבעיים הקדמונים: ויותרת הכבד. הוא הממשך המבדיל

ורמז בזה לארבע הליחות, כי מוצאם מן הכבד ששם יהיוהו הדם וממנו יפטר ויהי לארבע הליחות הראשיות, ויחלף בהם ענין שמירת האיש הזמן הראוי לפי טבעו. וכן יתבאר אחר כך מהוך דבריו בלמרו ורמזו באברים שמוצא למטה מהקרום על מוצאי הטבעיים המלכרטה וכו', ע"כ. ומס ג"כ שרש ההויה וכו', לשמירת המין, בין מלך הזכר, והוא אמרו שבשם יצא הזרע, בין מלך הנקבה, והוא מה שאמר ושם יברא העובר, שריאתו משלם עם כמה שבין ארבעת הטבעים הנזכרים. ולאמרו כמה שבין וכו', כלילי אשר כמה שיממוג מלכרצתו, כי שזכה הרע והסוד הם המלך הראשון, כמו שזכר בשלישי סימן י"ז יוצא עוד זכרו כמוך למתיחה הסכר בהקדמה השנייה, והרב המזרחי הרחיב הביאור ח"ל, פירוש המסך הוא הקרום הלבן המבדיל בין לחבי השנייה לאברי המאכל, ודושו על זה המסך המתקן לו הכיב וכיב הוא הכבד והרע הנזקט בלעווה סביב הכיב, וכבדו ההוא נקרא בלשון חכמים מלך הכבד וספקשא דכבדא, ולא בלשון חכמים יוחרת הכבד, ע"כ. ומבואר שמה כי היוחרת הזה עם קלף הכבד היה קרב למזנה: ולא בחר בלב וכו'. כבר קדם בדבריו מה ששמרנו בענין הבחירה הזאת. על ששכר ג"כ ששכר דעתו בטעם בחירה זו ומיין מה ששכר הרמב"ם פ' ויקרא על פסוק עולה אשה ריח יחוח לה' ח"ל, ויוחר ראוי לשמוע הטעם שאומרים בהם, כי בעבור ששמעני בני אדם ענתיים במשפטם ובדבר ובמעשה, טוב ה' כי כאשר יתפאף ויבוא קרבן יסמך ידיו עליו כנגד המעשה, ויהודה כליו כנגד הדבור, וישרף בלש הקרב והכליות שהם כלי המהשכה והתאוח והמכרעים, כנגד ידיו ורגליו של אדם העשויים ללחמנו, ויזרוק הדם מן המזונה כנגד דמו בגופו, כדי שיחשוב אדם לשמורו כל אלה כי הפא ללחיו בגופו ובנפשו, וראוי לו שישקך דמו וישרף גופו, לולא חסד הבורא שלקח ממנו תמורה וכבר הקרבן היה שיחא דמו תחת דמו נפש תחת נפש, ובלשני אברי הקרבן כנגד רלשו אבריו וכו', עד אמרו ואלה דברים מתקבלים מושלים לנגד בדברי אדם, ע"כ: והסוד עמוק. חזר לנטימי ספר יצירה והסיד

למאד, והפירוש "אמור (כ"ל ארוך), וכבר נאמר אין דורשין בספר יצירה אלף בתנאים, ומעט שהם מוזכרים. ואח"כ אמר שבע כפולות, שש צלעות לשישה צדדים והיכל "קדוש (כ"ל קדש) מכוון באמצע, ברוך כבודו (כ"ל כבוד ה') ממקומו, הוא מקומו של עולם ואין עולמו מקומו, רמז לענין האלהי המחובר בין ההפכים. ודברו בנקודה

קול יהודה

על עמקו כי מי עמד בסוד ה' על הולאת הנמלות על משנה יורג כל"ב נחיוות פיליות חמיה המכריס, וחס המספרים והאותיות כאמור, ומה זה ערך נמאל במערכת האותיות עם מערכת העולם הגדול והקטן ומערכת השמן כאמור, כי כל אלה כללו מהשנה והכוח מה שאלו יעלם: אין דורשין וכו'. כראש שטון למה ששטמו בחגיגה שאין דורשין באשנה בראשית בשנים ולא במרכבה ביהודי אלא א"כ היה חכם מנין מדעמו. ויבאר מעשה בראשית על ספר היצירה: ומעט שהם מוזכרים. והעבר המתיחס ההמה: ואח"כ אמר שבע כפולות וכו' והיכל קדוש וכו'. הטובה שם על ספר יצירה שבע הכפולות שמכוחם נעבד קולת השם קדושת ידועות ימין ושמאל מעלה ומטה פנים ואחור. והיכל הקדוש הוא הענין האלהי המחבר בין הספדים על ידי הבורה כח מלך פנימה לקיים כל דבר על מהטובות, ובלחה לא היה יכול לעמוד אשליה נעבד אהר, להיותה עמם מהותו ומתחתו, ובהסתלקה היקלקל ציטו ויחשבטלו. כל מרחקו קדוהו, יהפוך כחמר מוחם העיף עיניו בו וזיגו. והענין האלהי הוא המחבר בין ההפכים, הוא כבוד ה' הקדוש בשם מקום, כי כמו שהמקום סבה קיום התקומם, כן רוח אלהים המרחפת על פני הנמלות השובות אהם ובלאחזתיהם היא הוהנה להם העמדה זקיו המתידי, וכמו שכתבנו על זה בדרוש מהוהנה האלהים. ופיה פניך אל דבריו בחמישי סימן י' על אורח החמשים והחיים, כי הן מלמו בלשוננו על זה וזה, ובאשר נמצא מזה אורח היה קדושים לזרה יותר נכבדה תראה בה ההכמה האלהית יותר, והיא סלמה אשר לו קולת הכרע והסנה ומזן מן החרץ וכו' ויעמד על אשר יוליד תורמו ויעשה זרע, אז יעמוד מעטו ויבדק הירע הטהור, כמו המעשה הטהור לתחמה החושללת הקבועה בו הנקדחת אלמם טעם, והוא נח משתדל בשמירת הסימן, בעבור מלא היה אפשר להשאר הדים בשמיו מורכב מדברים משתמים, והיה כל אשר לו הכחות האלה לניגוד והלולכה וקבלו החזון, לא יועת המעטם המקומים הוא אשר יתהיבו הטבע על גבי כליהוטים, ועל האמת שטבורל ית' יתהיבו בהכונה מהטובות, קרא אהם ההכונה היתה אם חתוקן טעם או טעם או כח. ובאשר דק הכוח יותר ונמדדן להרמות ולבית האלהית יותר היה רצוי לתוספת זורה ולבית הכחות הטבעיים וכו', ע"כ: ודברו בנקודה

אוצר נחמד

הטוביל בין אברי השמים לבני השמים, וכ"כ רש"י פ' ויקרא. והמחנה כהן שם ז"ל, פירוש המסך הוא הקדוש הלבן הטוביל בין אברי השמים לאברי החמלה, וזופט על זה המסך המקיף לו סביב סביב הוא כסדר הדקק בלגות סביב סביב, והכשר הטהור נקרא בלחן הכמים חר ככנד ועומפת דכנדא ובלגון הטהור יוהיה סכד כ"כ, והיומת הוה סם קלם סכד קרב לגבי הנהגה: והפירוש אמור. וסור לפש זה הסוד לפי שהוא מוכחי יוהיה: הבורה: וכבר נאמר אין דורשין בספר יצירה אלא בתנאים. בחגיגה (דף י"ג) אמר ר' אחי אין סופרים כתיי הורה אלא למה שיש בו מתקם דברים, שר מאשים, וכאזו טעם, ויועין, והכנס הדינים, ונכון להם. ופירש' ספרי תורה כגון מעשה מרכסו וספר יצירה ומעשה בראשית. ויען והכנס הדינים ונכון להם לקמן משנה לבו עכ"ל רש"י. ולקמן (דף י"ד) אמר שר המתיחס זה שידע ליבא ולימן בחמשה חומשי תורה ובלא יחא פחות מתמשים טנה, וכאזו טעם זה שנוטאין פנים לזרור עטבורו למעלה, והכנס זה המתיחס לרבותיו, והדינים כשעם ששוחט הכל עולה כהרשים, ונכון זה המנין דבר מתוך דבר, להם זה כדראו לו למסור דברי תורה שנתנו בלגת, ופירש' רש"י כגון אף כ"ד ולבו דולג בקדו, כ"כ: אילמ בתנאים. ר"ל אין דורשין בספר יצירה כבודות השמיות טעם קר בתנאים המכריסם שם נמחה: ומעט שהם מוזכרים. ר"ל ומעט מנין אדם שיחלוף בטה הפולחן המתיחס עד יצירה ורשע לגלות להם ספרי תורה: ואח"כ אמר שבע כפולות. חור לניחות ספר יצירה וזמנן שטינין שכולות שזכר וכו' וסוד האותיות הדגושות, ושם לעומתם בעולם שכתאי דק וכו': שיש צלעות לשישה צדדים. אמר שכל אף לרמוז על היותו הגשמיים והוא חס טעם לו אור: יתכן וגובה הוא גשמיים כהכרה והוא הגבול הקדושה. והטעם שכל הגבול כדקוהו יסוד הגבוליים טעם, דהיינו אמר מקלם מזה ואחר מקלם מזה, טעם לטעם מרחקים אלו שם קולות, וכן טעם השעם ללגות משובק (ר"ל גשם גשמי כיוון קדושה קדושה משובק), ודוגמתו בכלל העולם טעם אחורר ימין ושמאל מעלה ומטה, והיכל קדוש מכוון בלחמט, כל אלהים המתיחס אה הכל חמס עליו בדרך השאלה שאמר מכוון בלחמט, כי כל דבר שמתקיים בטעם ומעמידו חמס שכתב נתון במרכבו הוא כולל לחמט נתון שיהיה טעם מחשבת מכל ז' כוהם: והיכל קדוש מכוון באמצע. ר"ל וזה שטון בעל ספר יצירה חמרי והיכל קדוש מכוון בלחמט, שר"ל טעם כבוד ה' המתיחס סכל: ברוך כבוד ה' מסוקמו. הוא פסוק ביהוקל (ג'), ואמרו ח"ל הוא יתברך מקומו על עולם ואין שיהיה מקומו: רמז לענין האלהי. רושע לומר שיהיה לא יתכן לצייר דעות משתמש בלחמטו יתברך, אלא כהוהם כי כמו שהמקום מעמידו ספר שהוא עליו ומקומו כן סטנין אלהים מקיים סטול סול, שאלולת חסו היה סטולת מהתכלל לגמרי, ושם מקום חמס על דבר המעמידו כמותו, והוא רק מקומו מתקיים, והמסם כבוד ה' המתיחס על דבר בעל והמקום וזמנות מולט טל

מקומו בעולם: המחובר בין ההפכים. יתכן לפרש על קישור דבר רוחני דבר גשמי, ודבר בעל והמקום בעולם השלם ששמיים על ידיים השטעמו לקיומו, וכן גמח האדם גוף, ומגבר אלו כל מורכב ממועד מן הסיפודות הספדים ככח אלהי: ודברו בנקודה

בנקודה והמרכז מגוף בעל "הששה צדדים (כ"א שש צלעות) ושלושה המשכים, ובעוד שלא "תקבע (כ"א יקבע) התוך לא יקבעו הקצוות, והעיר על הערך אשר בין אלה ובין הכה הסובל לכל, שבו יתחברו ההפכים בערך הנקבע בעולם ונפש ושנה, כי שם לכל אחד מהם דבר כולל את הלקיו ומסדר אותו. ואמר תלי בעולם כמלך

אוצר נהמד

קול יהודה

בנקודה והמרכז וכו'. השלשה המשכים כבר נודע. יהיהם אורך רוחב ועומק. וכבר עמימי דברים במחומתי הכזרה על ענין דמיונו יהי' בנקודה ומרכז, ישמח הקורא עם להיווסת קריבוני בחופן מה אל דברי ההזכר. והנה מונה בזה כי כמו שגלי מרכז לא יוכלו המלא שם נקודות השש קצוות שהן הכליות לשלשה קוים אורך רוחב ועומק, כי תלמכ המרכז הוא המהצבת אשר מזהה וישבו הקוים בלחמה, כן בקביעותה הסוף והמרכז האלהי המזכר והוא יעוין האורה המושפעת מלמחו יהי', יקבעו הקצוות ויקום דבר על מהסומו, ובמסחר פניה ממנו אז אלסבו המהצרות והודו יהפך עליו למשהיה ואין מעמד, שחס אין זורה ח"א להמלא שם לא אישבה ולא כמות מונבלים, חס היא כהן חסן כהן כהן וחס אינה כהן מי כאן. ותפשר שרמז אל הכה המנהיג הקובץ חס ההלקוים, חס בפרט והוא הנקרא טבע פרטי, וחס בכלל והוא הנקרא טבע כולל, שעליהם מתקוף מלחו על הכה המורה ע"כ"א האלפסון, בלמרו, וכמו שבחדס כה אחד יקשרו איבריו קצתם בקצתם ויהיהם ויקו לכל אחד מה שרמזו שימסור עניו

בנקודה והמרכז" מגוף בעל שש צלעות. * כמו שנקודת האלפסון בנקוד ממוקב היא מהצבת בין מעלה ומטה פנים ואחור, וממוקב האלפס ממשכים קוים לכל אז וזר, וכחלו על כל השש אלפסות למד על נקודה אלפסית: ושלושה המשכים. דהיינו אורך רוחב וגובה: ובעוד שלא יתקבע התוך לא יקבעו הקצוות. לומר גלא יעויר קוים הקצוות חס לא יהיה המרכז מולק לו לא יעוש, ובהשגח המרכז יבאלי הקצוות נעמוחו, ובחשפתה ממצרו ותעוטו כל הקצוות כולם, וכחלו המרכז הוא מנהיג הגוף כולו: והעיר על הערך שבין אלה ובין הכה הסובל לכל. ר"ל בעל סדר יעירה העיר לנו און בקור אמריס בלמרו בעולם שש אלפסות לששה דדדים ויכול קודם מכוון בלחמה, לידע הערך בכל מוצר מה שבין החומר בכלל וזכו וזכו האורה המקיימת אורו, עד שיהיה מגיע לזכר הנכבד בכלל המציאות הכולל לכל העולם ומקיימו, והוא האל יתברך שמו: שבו יתחברו הדמיונים בערך הנקבע בעולם ונפש ושנה. לומר נכח האלהי הכוח המהצרות כל המשכים בטעולם ונפש ושנה שזכר טעל ספר יעירה: כי שם לכל אחד מהם וכו'. בעל ספר יעירה שם דנכריו שזכר לכל אחד מהנכרואים דבר כולל כולל: ואמר בלעולם וכו'. ר"ל חס מאמר תלי בעולם וכו'

תקונו וידעה ממנו משיקויו, והוא אשר ביאלרו אורו הרופאים ולמרו הכה המנהיג גוף החי, והרבה פעמים יקבלאו טבע, כן בעולם בכללו כה יקשרו קצוה בקצוה וישמרו מיוני שאל יאכלדו וישמרו אישי מיוני ג"כ חס מה שפאשר למשרס וישמרו ג"כ קצה אישי העולם, זה הכה יש בו עיון חס הוא בלחמה הגלגל חס אל, עכ"ל. גם בשני פ' א' בעל אמרוהו על ענין הטבע האל הוא כחוצה למעלה בראשון סימן ע"ו, ובעל העקרים דבר על חרודיו ומאמר ב' פ' ל"א. ואלל הטבע הזה כוון הראב"ט בלמרו פ' משפטיים על פסוק ועבדתה חס ה' אליהם וזכך חס לחמן גזו, ח"ל"א למען הסודיו בזה בישראל והורו, וכאשר יתמרה וימאן מחמתם וירדיים וידבר יסירה לכל דבר שאל יוק ללם, והכלל שיהיה גופם סר אל משמעת הכתום ולא הפך הדבר בהשמה סרס אל משמעתה הגוף, ובהחלמן השמה יתחמן כה השומר הגוף שיקבל חס מן השמים והוא הנקרא חולדות. והנה הכזרה יהיה בכל מחלל ומשחה וכו', עכ"ל. והם משכויים עם דברי הכזרה סוף פ' ע"ב בלמרו ראווי היה שגדמה יהיה האלוה ית' לעולם, יחס האכל הנקנה הגלגל לחדש אשר אינו כה בגוף והוא נדל מן הגוף הגדל מלחו ושופט עניו וכו', ע"כ. כי שכלל ושופט עליו, הורה על החלמן הכה השומר הגוף כפי החלמן השמה השופטת עליו עוז ותעמומו. והנה לטבע הטולל ידמו החבר בלמרו בכמוך והעיר על הערך אשר בין אלה ובין הכה הסובל לכל וכו'. רזה בזה שהורה על הערך הנמלא בין הממלאות כלם ובין הכה האלהי הטובלם, אשר בו יתחברו ויהאחדו כל הלקייהם על קוים ממחיד, בדמיון הערך הנקבע למעלה בלמרו ושם מערכת האלוהים האלה עם מהצבת הגדול והקפן שהוא האלום ומערכת חזקן, חמה, וקרא אוהם עדים ואלהים עולם נפש ושנה וכו', ע"כ. או נלמח שיעיר על הערך אשר בין אלה הבוים בעלי השפה לדדים ובין הכה האלהי הטובל לכל שבו יתחברו ההפכים שהורכבו מהם. והערתו בערך הזה נכללה בערך הכולל הנקבע לו בעולם ונפש ושנה, כמההו להמשיך הסדר על שלשן. וזה כי שם לכל אחד מהם דבר אלהי כוין: חס חלקיו ומסדר אותם, וככללם יהיה ענין הבוים בעלי השפה לדדים, בלמרו ח"א"ב שהערך בינם ובין הפנין האלהי הטובל לחס הוא כמך בלחמה שהוא בין הפכים וכו'. ומכלל מה שזכרנו יתבאר לך מה שכתב הרד"ק על אמרו והנה מורה זכר כלה וגולה על ראשה ושבעה נדויה עליה (זכריה ד'), ח"ל"א כמו מורה המורה, והחלמתי הוא רמז לענין האלהי המצטר בין הפכים, וכן שבע כפולות הם הפכים והמהוים לעולם שהוא כלו הפכים שבעה כוכבי לכה, והעולם שם אלפסות ותלשה מיסרים, ובעל האלפסות הוא השביעי והוא הנקודה, וכן גוף כל דבר. חלל שבעל ספר יעירה שזכר בעולם שש אלפסות לדדים והיכל הקודם מכוון בלחמה, אשר הדבר הנכבד שכלל הוואריים, ע"כ: כי שם לכל אחד וכו'. והכח האלהי הוא הטובל לכל קודם לו וכן מהחף בכל אחד. פשלמן. אשר שיו יקנוו דנכריו המכויים: ואמר תלי בעולם וכו'. הורמח זה אללו (כמו שיבא)

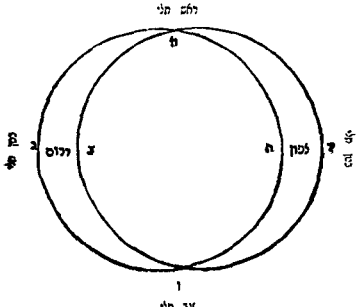
כמלך על כסאו, נלגל בשנה כמלך במדינה, לב בנפש כמלך במלחמה. תלי שם התנין הנובר

אוצר נחמד

וכי' עד כמך כמלחמה, לשון ספר יצירה: תלי שם התנין וכו'. ענין התנין דע שפוא' עם מושאל אלל' המוכנים על ענין עינים נלגל כלגנס מנגלל השמש. וכבר נודע כי מטבול הלקח השמש הוא אופן המולות ממם עליו עינים, רמזי ליהוה כי השמש עשר מולות המולות הסופים הם כמולות נלגל המולות מכביד, ורחבם מקו האמצעי החוקק נלגל המולות על מכרזו שם מעלות לשון וכן לדרוס, והקי האמצעי הוא הנקרא קו הלקוחי, וחתם זה הקו ממם מהלך השמש. ואמנם הירח שם המעלה סביב הירח כעגול מוטם מן עגול הלקוחי, וחתך שם עגול הלקוחי בשתי נקודות הפנימית, כדין שני עגולים ההחסיים ככדור שבשניו כעני מקומום כלבד. ומשני שתיים נלגל הירח מהלקוחי אנו קו כמו חמש מעלות, וכן כבאר בזכרי לבת חין שתיים עגולות כמקום הירח רחב ענועי ליותר ממש מעלות, תארו חתכת שני ששם הכדור שבין נלגל הירח אז אחד משרד כוכבי לבת וכו' הלקוחי, לתנין, ליהוה אז כראשו וכן הירח הולך ונרחב עד חלי עופ, והוא כחכילי רחבו ומשם חזור ומציר עד סוג וככל עלי מרחק. והיני נטשה לשפך צורה הלקוחי ונלגל הירח כדי להסביר לך הדבר. כס לשיך שני עגולים גדולים מכדור הירח קטוע, והיחסי

קול יהודה

על הסוגת שלשם חלקי המולות שהם עולם המלחמה ושולם הגלגלים והשולם ההחסי, כי כל אחד מהם יהקיים עניניו האלויה הכולל זה תוקפו, והנה הוא זמן לו זה בריוו שולם ההתחלחות והקיום, ויכנימו לזה דברי בעל עור שולם כמה שכתב מאמר צ' פ"ז ח"ל, השולם הוא סוג כולל כל שלש מדרגות הנחלחות, וזה למה שיכתן, אם כמולתה, אם בירוד, אם בהצטרף. השולם המוחלט הוא שפון בו הפניות ומלחמה כלל, וזה אמנם ימלא הפלבים הנדללים. השולם הנחמד בירוד הוא שים עמו הפניות מה לו דומה לו, וזה נמצא בנרמשים השמיימיים, ששם היות שפון להם הכך אמנם יש להם דבר דומה להפך, והוא ההפך לדי המעוהה עדיה ושהשעוהה האחד מהם למורה והשני למערב. השולם הנחמד בהצטרף הוא שים עמו מלחמה והפניות או ההנעוהה אמתי ופ"ז ימלא כה כולל משלים ופנימיה ושומר אותם שלה יסביר זה לזה, וזה אמנם כממד ההחמוט שים בו מההפניות מה שלה יעום. הולם יש כה שומר ההפכים ועומה עלום פינימיה, וכזה הדרך יעום שגולה הירח והאון המולות, וזוהו זה לא יהקיים ולא יתכן דרך ההיחסי. אם כן ראה כמה גדול כה השולם ומדרגתו מעולה כהמולות וכו' פ"ז. וחזור נא מה שכתבנו למעלה כי עניני הגלגלים יתחוו למערכת העולם, אך נלגל השמש ויהם למערכת השנה, וכמו שזכיר בסמוך שנלגל השמש הטועס בו יסדרו חלקי השנה. ועל כן יתום היה חלי למערכת העולם ונלגל השמש כהמערכת השנה. אשם כי ההליף השיטה בלקוחי התלי כמערכת העולם לרמוח על מה שלמעלה הימנו שהם המלחמים וכמו שיבאר, ונלגל השמש על עולם הגלגלים להיות השמש מקך גדול אוה בצלם שלו: תלי שם דרוגנין וכו'. בעלי הכתם החכונה שמו אותהם אורות ויהארו כמחמה דמיונם עגולה קויה בנוף הנלגל השליון כחלמם אורח המולות כולמום, היא המנצלה העושה החמס, דרך השמש יקרה לה, וכלשוון לעז חיקלויטיקיים, ואז יתר סוכי לבת בלכהם ילכו תחת האזור, אך הם מטיס עקלקותם מהטובל החמה, היחסי לזד לשון מקלה מזה והחייס לזד דרום מקלה מזה, ויש חלוף כעניינם מן המטבול המזכר כפחות ויחר עד שיעור רווח שם מעלות לכאן ולכאן, וכן שם מעלות המנצילה שיעור רווח האזור, והואל וכן יא"ב כמכוב מהמנצלים מרחיק ממוכס מקו המטבול ביוחר משם מעלות לפתי השלוח וואו כוכב טוגה המרחיק נדוד יותר מל שאר הכרי. והנה שהיה עגולה שהחמה יתן מנגללה מקך החמה והשנייה מנצלה מקך ית המשתרבים, נר אחד כים הנבלוח המיוהדה, יהדשו כעניינם או בו וחסויכהם יחד, לורה מנין לשון וזירה מנין לדרוס, ובריומו מן הקלה אל הקשה, רחביה כחלמם והולכים ומתקשרים בשתי פיזר כלאר נחמד).

דרך משל עגול א ב ג ה עגול מדומה ככדור ירחי המסוון ממש תחה עגול הלקוחי שהוא מטבול השמש, ועגול א ב ד הוא מטבול מהלך הירח, שחיתה סוכב והולך על דרך עגול זה, והוא נטס מחתח עגול הלקוחי כשיעור ד ה חוס וב ג מזה, וכשיעור אותם דמיון שהם קארים מלמעלה ומלמטה ובהרים כאלעז, נכונה לזרוס או כשם מנין המדור. וזה לשי שנקודת א או ששם מקום חבור נלגל כסוכב עם נלגל השמש, להם מעטעם ידועים ממורה למערב הן מעטעם נלגל הירח, וכן כבאר בזכרי לבת. והואל חין סס נלגל אחר המניח המעטעם, אך כילו ההיחסי האלו ממעטעמי חמסם, ולכן פעלו להם הכרסויים האלוים שם מנין, לזורה השמש המדומה ולמעטעם. ומעוועו אז מכוונת עם עגול הלקוחי שהוא מטבול השמש, שאלוה או לא כים הירח מעוה חתחי לסיחם רק כמקום אחד, רמזי חתח מול אחד לעולם, כאלו האחד ד"ו

קאום לדמיון מנין, כמראה הוס המולד לפיך, (פיך) וברנילו

והרגילו קריאתם בשם תלמי, שהוא כמו הרי, בתלוף
 דשלל"ת, ומשפטו תימן, על דמיונם ההרוב כמו שזכרנו,
 ובלשון לשון דרקוליו". או הוא מלשון ההרובים שהרובים
 נטפה שמים הלל שמים, בורה שמים ומטיהם והליטון.
 וזהו שם אשר יקראו בעבור היותו נטוי ומעל המסלול
 אשר זכרנו. ורלש תלי יקרא מקום התיכה שתי
 העגלות אשר יעבור עליו הכובע בהתקרבו אליהו לזר
 לפון. וזכר תלי יקרא מקום התיכתה אשר עליו יעבור
 הכובע דרך מכתבו והתרחק ממנו לזר דרום. ובטעם
 תלי הוא במלות רוחב האמצע מזה ומזה. וכל שכן

ד"ש שמקום הפגישה בראש עמל ומאזנים לא היה הירח עומד
 בלקווי רק בלחה משתי נקודות אלו. ומשני שאין הדבר כן
 אלמלא הירח בכל הלחי ה"כ מולות, אשר יסיק היתרו
 מטעם לראש התימן ולוננו בספק, כאלו האמר ד"ש אם
 בראש המנוטע לזר מערב תהיה טעוה הוב לזר מזה. ועם
 הירח שצדוה הולח י"ז לרמית יש התינים, אחד מלון ואחד
 מדרום, והכוכבים לא דבר רק מלחוח המאוס, בעבור
 היות עיקר היתוב מלון, ואותה הפגישה שמשם הירח עולה
 לזר מלון נקרא רלש, והשני שנגזר משם הירח ממוטע
 לדרום

מכאן יורה שם התלי לשון, ויאמר תלי לבנה, ותלי נוגה, וכן לשפת הטובים המתחלפים בנטייהם ממסלול
 החמה, ולפי כן יתחלפו התינים ברובם ובקולר. וכל זה חמלה רשום בספר היסודות"י שהכר הפיקולומיו"י
 בלשון לשון (מאמר ה' י"ב). וקלחה הרהא בספר שער השמים אשר חזר בעל ספר יסוד עולם בפ"ד
 ממנו. ולכוח האורה הולח אל הקדמונים השובה ומהודרה שמה ללל בעבר, ונחמו שמיניו במכתב פ"ד
 ס"ג (דף מ"ב): המולח כלים ועליהם זורה חמה זורה לבנה זורה דרקון יזיכה לים המלה. ולזין ספק שתיין
 אל הדרקוי אשר זכרנו, כי להיותו ללל רב לוויס והמזין כה בהשפעה לפי דמיונם, ומכריו על פני קרקע
 השמים מן הקלה אל הקלה, היו מיוחדים עבודתם אליו. וכך הם דברי הרמב"ם שכתב שם, זורה חמה
 ולבנה, ואין ענינו שימולח עגול ויאמר זה הוא שמש, או קלה עגול ויאמר זה לבנה, אלל שבעלי האלמים
 הקקראים ש"למ"ם מיתוסים ולכוכבים נרות, הם שמומרים זורה שמומרים זורה שמומרים זורה שמומרים זורה
 נערה יפה בתני זכר, וזורה השמש זורה מלך מעוטר יושב על עגלה, וכן מיתוסים לכל המולחה והכוכבים
 זורה הרבה, ויהם בלשון הזורה חולקים מלחוקות הרבה, לפי שהם חממרים כוזבים והכזב על דבר מן
 הדברים יגדל ויכחש בלי ספק. ואמרנו זורה חמה ולבנה, ר"ל שימולח הזורה המיוחסת אל השמש, והזורה
 המיוחסת אל הלבנה, על איזה דעה שיהיה. והדרקון זורה גוף שיהיה בלשון קשקשי הדבקם לזין כמסוריו
 קקשקשי הדג. וזו הזורה היחה ללל מהודרה, לפי שהיו מיתוסים אותה להלק מלחקי הגלגל. והגידו לי איש
 אחד מצעלי מלחכה זו שזו הזורה לתלי הלבנה, וקראו בערבי לזורה, ושהיא נעשית על הצדקה כך נשעת
 כך וכן. ושלתיו בלחיה ספר זכרו זה, לפי שאני לא רחיתי מעולם זורה זו, ואמר לי ממזרח בדה מלכו
 זורה זו ע"ש הרבה דברים מספר לו בעוד, ע"כ. וכבר נמלה זה רשום אל קריית"ל (מאמר ב' פ' ח').
 ועל פי הדברים האלה נפתחו לפני שערי ביאור הכמוז (יפטיה ב"ו) ביום ההוא יפקוד ה' בהרעו הקשה
 והגדולה והחזקה על לוימן נחש בריו ועל לוימן נחש עקלתון והרג את ההגין אשר צים. והוא אחד מן
 המתקדמות אשר הקשו בהם המפרשים. ואחרי כך גם דעתי, וזה כי להיות לוימן ותנין שמהו מופלים על
 דניס גדולים ועל נחשים, גם על חלק הגלגל שזכרנו, כדבר הרמב"ם שכתב לוימן הוא תהלי, וקראו בריו
 בעבור שהוא מבריה מן הקלה אל הקלה, ועל לוימן, גם הוא בריו והוא זורה נחש, כי גם זורה נחש בריו,
 ועקלתון שם החאר, וההגין הוא הגדול אשר צים, וי"ל כי לוימן נחש בריו גם עקלתון הם ציבשה,
 והטעם על מלכי הארץ, וההגין הוא מלך מזרים כאשר הוא כתוב בספר יחזקאל, וי"ל מלך זור, והישר
 צעיר ר' משה שהיה שהוא רמז מחרת כל גבורי חיל ועגוד ושר, ע"כ. הרד"ק גם הוא כתב, וי"ל נחש
 בריו תהלי שמה מבריה מן הקלה אל הקלה, גם הוא עקלתון, ועליו נאמר (צו"כ ב"ו) הוללה יד נחש
 בריו, ולפירושו הזה ג"כ הוא משל על מלכי האומות, וכן הוא בצפרי"ר אליעזר תהלי מנד האמורות ונטיו
 מן הקלה אל הקלה ככריו נחש עקלתון, ע"כ. אמרתי אני אל לבי כי יד הציב נעויה להחננה על מלכת
 מלכי שאור ומזרים, כי הם היו בעמו לנרום הקלה, וכמו שיהיה רוב משא היוצרותיו על ככה. וכבר התבאר
 על הצדק שיהיה צרפשה רחם כן יחד, והוא אמרו סימן ל"א היי היוצרים מזרים לעזרה וגו' ומכריו אדם
 ולא אל ובוטוים בשר ולא רוח וכו' יטה ידו וכפל עזר ופלא עזר והיו כלם יליון וגו', ופלא אשרו חרש
 לא איש וחרש לא אדם חלכלו וגו'. וידענו הכתובים של מעלה כשרוזה הקב"ה ליפרע מאומה נפרע מאלהיה
 מהלה בעליהם כחם והספקת השפע היורד עליהם מלמעלה, ע"ד מאמר הכמוז ובאיהי מזרים אששה
 שפטים, ובכאמר ישעיהו עמון (י"ט) משע מזרים הנה ה' רוכב על עקל וצא מזרים ועל אלילי מזרים
 מפליו וצבב מזרים יחם בקרבנו וגו'. ובסימן ב"ד אמר והיה ציום ההוא יפקוד ה' על צבא המרום במרום
 ועל מלכי האדמה בצלמה וגו' ותסרה הלבנה ונושה חמה וגו', והכונה מבוחרת בו מדברי החז"ל כי על
 מלכת השמים העליונים דבר הכמוז. והרמב"ם הרחיב הביאור במרום שם יש רבים שפירשו זה על קדושת
 המאורות, והגיון שהן המלאכים שהן עומדים לעזור לגוי ולהיות לגוי אחד לשטנם, וזה חסדו בספר דליאל
 על כן אמר ועל מלכי האדמה בצלמה, כי מלכות המלאכים דבקה עם מלכות המלאכים וכו', עוד אמרו והפסרה
 וגו', טעם הלבנה והשמש כי הם מופלים, והנה מלכי האדמה יפוטו גם מלכת השמש והלבנה וכו', ע"כ.
 וכן כתב הרמב"ם פ' ט' על אל פרעה על פסוק וכל אלהי מזרים אששה שפטים וכו', ועל דעתי ירמוז הכתוב
 לגרי מעלה אלילי מזרים, כענין יפקוד ה' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה בצלמה. והנה השפיל
 מזלם

הנוצר בחבמת התכונה, הוא בערב נזוח"ר, רמז בו אל עולם השכל, כי "העצם (כ"א) התנין) בו מבנין הרבש העלמלים אשר לא יושנו בחוש. ורצונו בגלגל נגלגל השמש הנוטה

קול יהודה

אוצר נהמר

מזלם ושרי המזלות שעליהם, והסכוב ירמזו ויקאָר בעולם, ע"ל. והנה מכל הכתובים הללו מי לא יראה שכונה אמרו ביום ההוא יפקוד ה' בחבריו הקשה והגדולה והקבוצה על לויים ונחש בריו, היום על מלחמת צבא השמים התכוויה בחלי והנין ודקון, הקישר מהלכי שבעה כוכבי לכה להיווה מועד המאורות מברית מן סקאָה אל הקאָה, כדברי רבי אליעזר הגדול שזכרנו למעלה. הן לא יפול לב אדם לפקק על זה כי לא דבר ריק הוא שרמז בזה לשליה כח השפעת עליונים על מלכי ארץ, ונתקח אתר זה לייסד מלכה מלך אשור אשר אשר נהנה ללויים עקלמן, כי היו ארמוהו עקלקלות מאד עד להפליא, בהתשפלו לאמר ככה ידי עשיתי והכחתי כי בניוטי וגו' (ישעיה י'). אחרי כן יאָ דבר יהודע על מלכה מלך מַרְרִים שרמז אליו בְּאִמְרוֹ הַרְגוּ אֶת הַהֵיטָן אֲשֶׁר בַּיָּם, כְּאִמְרוֹ יִזְקָאֵל עָלָיו (כ"ט) הני עיניך פרעה מלך מַרְרִים הַמַּיִם הַגְּדוֹל הַכּוֹזֵן בְּחַוֵּי יִאֲרִיבוּ וְגו'. ובסימן כ"ט שאָ קִוְיָה על פרעה מלך מַרְרִים ואמרה אליו כפיר גוים נדמיה וְאִתָּה כְּהַיִם בַּיּוֹמִים וְגו'. והנה כח לו הניח דרך אמת השון לרמז אל שני המלכים המכריס בכתי דומה לנתינו על הוק הגלגל הנורה על קשר צבא המרום מהתקטט ורובם כאלו, וכעד מפלת שפחה יחדו שלשה מארי ההרב הגנושה, בְּאִמְרוֹ הַקָּשָׁה וּבַגְּדוֹלָה וְהַחֲזָקָה. והכל עולה בקנה אחד ממוקן

כגון. וסוד תה לראות איך כוון לדקון ההמה ולבנה מאל לורה ממה לורה לבנה לורה וכו', כאשר הראית במה שקדם. מוסף על זה מה שידענו מסגולת ראש חלי וצבו, להיות בו המאורות לוקים לבימן רע לאמונת ההנה. וכן כמד הראש"ע פרשה שמה אל עיניו אהיה אשר אהיה וכו', אין לה (כ"ל) לבנה) אור מעלמה כי אם מהשמש, והעד כי בהשקרה עמו בראש חלי או נצבו לא הראה השמש אם היה ציום, ואם היחה לנכח השמש בלילה בחדר המקומות המכריס יהיה אור הלבנה נעדר, ע"כ. ואח"כ בניוטי דברי הראש"ע על אמרו ביום ההוא יפקוד ה' בחבריו וכו', והנה לפי דעתי כוון אל ביאורו, שכן כמד זאת הפקודה כמו הכתובה למעלה, לויים הוא החלי וכו'. וירמז לאמרו למעלה יפקוד ה' על צבא המרום וגו' כאשר הודיענו. ואחר כל זאת אין לנו להפלת איך רמזו בשם החלי אל עולם השכל (כמאמר המבר) למעלה החלק המיון מלכי עולם בגלגל הנצבילו רחב האזור שהוא י"ב מעלות כאלו, והוא החלק הזה אשר תשלם תהיוו טעמת מאורי אור שבעת הסוככים בהשפחה בעברם על כל חלקי המזלות הקבוצים שמה, ש"ע"ו כהשפעת שווח וירודת בעולם, ובכן היה החלק ההוא שכולו מכל עם השמים למור. ולהיות כי אין ידענה הקשנתו צמיאות המלאך רק באלמנות הטועה הגלגל לדעת הפילוסופים, וכמו שיהבאר בחימות הספר סימן כ"א, יהיה הרואה נכונה לרמז על ידו אל עולם השכל. והוא אמרו כי העצם בו מבנין הדברים העלמלים אשר לא יושנו בחוש, וכוון אליו כי עם השמים שראוי לכוון בו שולם השכל העולם כאלו. ובכ"א כמד למחר כי התנין בו מבנין וכו'. ולפי' יתבאר עוד ממה שנתאָ כמד בספרי הקדמונים שהיו מתארים הלאחיות בחימות עגולת ההמש עמנו כעגול ראש וזכ ככרך אחד, וכמו שזכר רש"י פ' הושב על אמרו בנהגו עכנלי חצי עכנלי ח"ר יהודה אשר שמואל שהקישורו דברים עכנלי. וכו' עכנלי חס שדרכו לעשות כעגולה לכסיס ממי אל פי, ע"כ. ודבר זה מלאנו כפדי יער ספריהם המבארים ענין הדמיון הזה מלד שהלאחיות און הכליו זה ובעגול זה כמד הוק ואלו סביחויו ש. ובכן היו הדברים העלמלים בעלי הלאחיות מבינים ורמזים בתינין, כמאמר המבר. ואין ספק אליו כי נכונה היה הוא הכוון בלמה, וקרה הלוק הוכחה מלד שמוך מלה נזוח"ר בלשון ערב, כי כן קורין בשם זה גם המאמר העלם: לגלגל השמש הנוטה. שהוא טעם ממקוה היום השלם לנפשו והליו לדרוש באלמנ אור המזלות, כמדע למי שקרב אל פחה שער מלחמת שמים

הנומה שבו יסדרו חלקי השנה. ולב מסדר החיים ומושל בחלקיו, ורוצה לומר שהחכמה בשלשה אחת, והענין האלהי אחד, והתלוף ביניהם איננו כי אם בהתחלפות היולידים. ודמה הענין האלהי כשהוא מנהיג הרוחניים במלך על כסאו, אשר

אוצר נחמד

קול יהודה

שמים. או שרק נוסף בעבור יקיימ מרכו מרכו העולם, אשר בנחיהם זו קולת הגלגל המושל את השמש ואלא מרכו: ולב כסדר החיים וכו'. כמו שקדם בשני סימן כ"ו: שהרחבמה וכו'. דוגמה זה כחב למעלה בלמרו ולס הנחלות מהתחלפות ושומה וכו'. ומעין זה בראשון סימן ס"ח ובשלישי סימן י"ז, גם בחמישי בקדמה השלישית סי' ב' בלמרו כי המתמו בפרעוש וביהוש על הדמיון איננה מקרה מהחכמה בסודר הגלגלים, אך ההתלופ הדברים מהמה המהימם וכו': ודמה הענין האלהי כשהוא מנהיג הרוחניים וכו'. אל הג'ה נשפך אך מול להלם המסירה מה שקדם סימן י"ב מנשמות המלאכים דעה החבר, ויבא עוד זכרו בחמישי בזהימה הספר. וכאן יורו משפטיו שהתלכים רוחיים שזין להם מנועה כל משפט הכללי גשמיים, כי אמנם מרפא החולי הזה יריה הוא עמום צמה שימאר סימן כ"ו להשוכה המלך הכולל אותו למחר, מה הצורך אל חוסיים ה"ו" או אל מלךך וגלגל חולת זה עם ההודאה בחפך הבורא ובהדות העולם וכו', והוא השיבו הטיבות מלך כור זה האמת האמונה בלמה ועיבה מה שזין צורך אליו, אך שמה היא זה העינן המלכרה אביט כשהבכרה זה האלכות והאחדות קודם שידכר עמו במחזה ומהר שדכר עמו היה הקאומיו וסך לבקש רצון האלהים עמו וכו', ע"כ. וענין המשל בהשלמת מנות המלך ע"י סגולתו וסדויו מבלי תועשה מהם וממנו, הוא כי הפרתמיה גם הם ישלימו רעונו בכדור ההגהרה בזולת מנועה, אמנם הגשי חיל שומרי משמרתם המה

וקין ששמשם נחמי גלגלו האטוי, וקור ומורף ששמשם נחמי לרומו, והיסק לוכני מדרוס הפשוט, ומסכה זאת יגיעו השמות מדה הימים והילנות, כנודע ליודעים מעט בצורה הכדור. ומזה נראה להתבונן עלילות תמים דעים ובהשגחתו האלויה כרא לשמש תועט מטה מנדב כחטוטה היומית, כדי לקיים יבוב הארצי ככל תלקיו, אשילו לא היה לשמש גלגל נוטה אל סיה חמוד מתנועה בשום על ק המשוה ולא יגיע לעולם אל לנפון המשוה ולא לדרומו, וסיה עם זו מדה סיוס שיה אל מדה סילה ככל מקום ובכל זמן, וכמו שהוא כומן ששמש גיע אל קו הסוב דהיינו בחקוטה יסמן וסמי כנודע, ככר היה רוב ישוב הארצי נפסד, כי להרדים מן המשוה מזה ומזה אשילו כל מעלות ד"מ יהיה להם חוס המהיר כל הימים בשיעור החוס הנמלא עששו בחקוטה תמוה להרדים במרחק מ"ח מעלות בקרוב, שכן מרחק השמש אלס כל מעלות אחר געיון הטיס ששמש ללד אפון הנכר מן מרחב מ"ח מעלות, ויהיו הרדים במרחב כ"ד מן המשוה לנפון אשילו בשפחה השמש בראש נדי ורחוק שנקודת בראש מ"ח מעלות, ולא יתכן שהוליה הארץ יבולה להלנה החוס, ויעוד יותר מזה בשיעור בעבור המדה החוס שם כל הימים ולא מתקד האזור כלל בשום זמן, ובשיטה לשוכנים בתוך כ"ד מעלות, ואשילו לשוכנים במרחק שלשים מעלות יהיה להם חוס המהיר, כחוס הקודם תמוה לנרחקים כ"ד מעלות מן המשוה. ויבדור מזה וספדו יבוב מדר הקור, כי בהרחקים מן המשוה מ"ח מעלות ויותר יהיה להם קור תחמוד בקור יסן ומשי, ויותר לנרחקים מזה בשיעור, ולא יתכן שיה אביט להם ענוד וסירות. ומאחר שלמשש נעיה, האזור מתחמם ומתקד ככל מקום לנרכו ולשעו וממוג אותו בכל מקום, ואין מקום ככל העולם שלא ימלא בו השתנות קור ותוס קין ומורף. ואולי ואלה נתקוון הסבוכר בלמרו שהמים מסירים כבוד אל גו' וים ליום יבוע אומר וגו', ר"ל תקון הגלגלים כרביז תנועות מודיעים השגתו יתבדק

התכמת יתרכו, וכן יום ליום כששמשם, וכן לילה לילה יהיה דעת. והסופך ביאור ואמר אין אומר ואין דברים וגו', אלל זה הוא השלם ככלל הארץ יאל קוס, ר"ל מדה תועלת, ולמשש שם אהל כסם, ר"ל נתן לו גלגל עומד כשני עמו, כשני שאין ענין כנודע בכוונה. וסיים המאמר ביותר ביאור בלמרו תקאם השמים מנולאו ותקופתו על קאוס ואין נאחר מתמחו, ר"ל עם סיוס קשונתו וסיומיה היא מקאם השמים, רעיו מומרת למטר ככל כ"ד שעות, דעיוין יש לו תועט אחרת סיה הקאוס השמש כסמה וקאם לו לנפון וקאם לרדום, וזהו ותקופתו על קאוס ואין נאחר מתמחו, ובכונן זה כל בני עולם סיה הכינס מאור יקוס סיובו, ואין כלל מסדר החיים כנעל חי, והוא שולה הדיס על שני כל הגוף וטמן מיון לכל אבר ואבר, כנודע לרופאים. שהחכמה בשלשה אחת. ר"ל תחלי וגלגל תועט והלך. והענין האחלי אחד. כלומר אין תועט אחרת לכה אלס, וכך הוא שמש על כלל שהוא מלא קל ארץ ותומר עונן שררי בכמות עננים שררי ומכבד גלגל השמש אשך לו תחה קו הלקוטי, וכמו שהשמש הגשע על השמש וגלגלו, להיות כי השמש והירח הם המוכונים הראשיים המסדרים ענימי עולם השלם תקור וחסו ונאחר מקרי התמרים, וכמו שנתקן בחשלה שנה אשך לשמש יורה אור ראה והתקין אורח הלכנה. ועם סיוס שיה הבדל רכ בין כל פעולות השמש לפעולות הירח, ויותר שן פעולות הירח ללל, הנה כל החלוקה אורח סיה מלך מלוק הילויים, ר"ל חומר כסמם וסמם סירות ותומר סלכ. וככר קראו חמתי יין לחומר בראשון סיוני, ואמרו שתומר סגרתמים השמיים ונלכיהם וזלת תומר הארץ ומלוכה. וזה שאמר החילוף ביניהם אינו רק מצד חילוף היולידים, כי אין ליה מדה תאשביע, וכל מה שנלשגרות חומר לקבל אין מעבור למטיב לכל להשיעו עליו: ודמה הענין האלהי וכו'. חן ערעט מן אחר ענין חומר על כלא, גלגל בשם כמלך כמדינה, לב כנש כמלך הממלכה: כשהוא מנהיג הרוחניים. כלומר כמנו שהיה תועט התנין תחה קו המולות שהוא הלקוטי מבלי גלגל מנוע אותו: במלך על כסאו. שהקרויטם אליו מהמים סיוכונים ראשונה כנלכות הם מכירים דעת האל ותפזו בחיזיון בעלמא, וכה משתלח להשיעו תפי

אשר יעשו דבריו ברמו מעט אצל סגולתו ועבדיו המכירים אותו מכלי תנועה מהם וממנו. ודמיו כשהוא מנהיג הנגללים כמלך במדינה, כי הוא צריך להראות בפנות המדינה שיראה על כל חלק סמנה ממשלתו ומוראו ותועלתיו. ודמיו כשהוא מנהיג החיים כמלך במלחמה, כי הוא בין הפכים, ישתדל להגביר אותהויו ולגבר על אויביו, והחכמה אחת, כי אין החכמה בנגללים גדולה מהחכמה בקמן שבחיים, אך גדולת מעלתו בעבור שהם מחומר דך וקיים, לא יכלם כי אם בוראם, והחיים מחומר מקבל רושם מתפעל, רושמים בו ההפכים הבאים עליו תמיד מקור וחום וזולתם, ומכלה אותם הזמן, לולא החכמה אשר התחכמה להם בזכר ובנקבה להשאיר הזמן בהאבד האישים, וזה בסבובי הנגלל והזריחה והשקיעה אשר העיר עליו הספר הזה, דאמר שאין הפרש בין יצירת הזכר והנקבה אלא מה שיש בין הראות איברים מה והכתרם

קול יודעה

אוצר נחמד

המה יתנועעו ללכת בשלימותם למולו דברי הפך: כי הוא צריך להראות וכו'. כי בואר פני מלך מים לכל מדינתו, והנגללים הסולכים וסוככים אלה ואלה וכל הארץ יאף קום, מודים על כבוד מלכותו ית', ולאחר המעשים מספרים כבוד אל וגו', ובכן מפני מוראו נחם הוא כל הטובים שלו ומתעבדים לתמשלתו וזמיתים לוועלתו: ודמיו כשהוא מנהיג את החיים וכו'. כון צוה אל הכהנה העולם השפל. וזכר החיים להיוחס החלק העיקרי ממנו, ובפרט האדם שהוא הני המדבר הכי נכבד: שהוא בין הפכים וכו'. וכן הענין הלאה המתפשט בעו"ל הרובץ בין משפתי ההכפיים הידועים, הוא המתבר והקוצר אוהס נכסילו שלום ההתאחדות ביניהם, יגידר אל ויגבר על אלו, שפי מה שיגורר בחכמהו להיות שלום מהזך במורכב מהם: והתחברות אחרת וכו'. התברר אז למעלה עם הוראת המקומות אשר באו על יוואף בו: מתפעל וכו'. אלהי אמרו שהתמר הוא מקבל רושם, יבאר ענין הרשום זה כי היוהו מתפעל ע"י משברי גלי ההכפיים אשר עליו יעצרו צוה אחר זה וואף נשאלם, כמו שיתבאר בחמישי סי' ג'. וז"ל רשומים הובן הפכים הבאים עליו וכו' ומכלה אותם הזמן וכו'. ר"ל ששל ידי מריבת ההכפיים ההם היה הזמן מכלה החיים המכריס, ולא היה תאמר מהם שרוד ופלים לולא הכהנה וכו': וזה בסבובי הנגלל וכו'. הוא נגלל השמש בכוכביו בנגללו הטפה המוזכר למעלה. ובמחברו הפילוסוף בשפר ההויה וההכפיד ששל ידי המועת השמש בנגללו המכר הויה הדברים והשכסד אשר ומחמדי לרואו טוב: הספר רואו. ספר יזירא בואר מה מתיבד בה על צילור עיניו: ואמר שאין הפרש וכו'. כוונתו צוה לכאף מה שכתוב

דאף לכחול בעלי חיים בזכר ונקבה כדי שישרר המין: בהאבד האישים. כלומר הפרטים מעלי חיים, לכל אחד נצח עליו האפק וסס כלים אחר זה בעצלו, אכל המין כלאר כלאון ס' על ימי שמים על הארץ: וזה בכפובי הנגלל והזריחה והשקיעה. ונעו ין אישעו הימים צ"ד מלכותו וכוידו הטרס אלסס א' ו', בלחמו שפכניותו נגללו יסודותיו ס' מתחכמים ומתקיימים, ואין ספק שסנובו נגלל השמש אשר משנה עמי השנה מקור לחום וכן הויה והשקיעה, עוזרים הרבה לסוית במורכב והכסודו הנמשך מעיד אחר איכות האלו, שסס קור וחום לא יושב: אשר העיר עליו הספר רואו. ר"ל בעל הכר יזירס מה שאלף נגלל כהנה מאך מדינה כוזר למעלה: ואמר שאין הפרש וכו'. הוא ענין סוכר כצדק ג' הספר הזכר

והסתרם. וכבר בארנו* זה בניתוחו, שאיברי הנקבה כאיברי הזכר אלא שהם מחופפים אל פנים, כמו שאמר זכר באמש ונקבה באשם, חוזר הגלגל פנים ואחור, אין בטובה למעלה מענג ואין ברעה למטה מנגע, ורצה לומר שאותיות אמש ואשם, וענג ונגע אחת הן, ואין ביניהם אלא הזקדמה והאחור, כמו שהוריהה והשקיעה לגלגל אחד בחוקו, ובהוקנו אנחנו רצוא ושוב. ורמו "באיברים (כ"ל לאיברים) שהם למטה מהקרום, על מוצאי הטבעים הארבעה, כמו שאמר שני לועזים ושני עליזים, שני

*ל"ב בארו:

קול יהודה

אתר נחמד

שכתבו בספר יצירה פרק ג': זכר באמש ונקבה באשם. להורות חיד השובה היצירה באיברי הנקבה והזכר שוים יחד, ואין הפרש צניטה זולתי כצניט איברי הנקבה והמפוסים לאיברי הזכר, על דומת היפוך אותיות אמש ואשם. ורלויח ממליץ וי"א מחמר חו"ל זה יצרו מבחון וזו יצרה משפטים. וי"א על כן יוחם אמש לזכר, לפי שבאל"פ בית"ל דל"ה ב"ש חתחלף המ"ם ביו"ד, והרי הוא כמו איש, ולאשם לאשה כי בחלוף ה"ל ב"מ"ם על ידי אל"פ בית"ל דל"ה ב"ש, הרי הוא כמו אשה. וכל זה רחוק מלכותיו, כי לא כוון רק לקדמות האותיות ואיחורן. ולרף לזה ביאר הגאמל שם פ' ב', חוזר הגלגל פנים ואחור אין בטובה למעלה מענג וכו', שכן היא היצירה גלגל, וענינו לפי דעקו כי כמו שחזרה הגלגל הילתה פנים ואחור בצניחה ופקיעה היא אחת בחלל הגלגל עם היומה מהחלפה בהקנו אמתו, כי בערך אליטו כיוחס לו זריחה ופקיעה כפי אורך המקומות אשר נשב שמה, לא בצניחה עמוז אשר לפולס דברו נבד בשמים צורת הוא עם המיד על אופן אחד גלתי מחתלף, וזו יהיה עבודה וברעה הגדמים בצוהיות ענג ונגע, כי יבחו החלוף הזה בערכנו, עם היות הכל בצניחה עמוז הטוב הגמור, בצמרו וירח אלהים אה כל אשר עשה והנה טוב מחד, ובחורו כן ר' מאיר והנה טוב מות. ובענין זה נבן כאיברי הזכר והנקבה הגדמים בהפוך אותיות אמש ואשם, הן עם האיברים הדומים והשונים בעצמם, עם היות עם בחינת ההפוך אשר זכרנו: ורמו לאיברים שהם למטה וכו'. עתק נבחר ממחר הספר ההוא פ' ה' שהוא לפי נוסחמו שני לועזים ושני עליזים, שני

שם אמר של מוכרב יואל משגל אותיות אמש או"ר מי"ם א"ש, ומסס קור וחוס כשהו ומסס זכר ונקבה, ואמר עוד זכר בל"ש ונקבה בל"ש. והתבר משגל כוונתו כוס שלטנו לומר שאין הפרש בין יצירה זכר ליצירה נקבה ושניהם יצרה הוא האדם, מ"ש האלן עורה כסדר הנקבה: אלא מה שיש בין הראות איברים מה. מלמד מה שיש הפרל גסה שבזכר קלת מליציו נראים, ונקבה הם ונסמרים: וזכר בארו זה בניתוחו שאיברי הנקבה כאיברי הזכר אלא שהם מחופפים אל פנים. ר"ל שגמו שיש כוכר צניט ועלי סורע, כן יש נקבה צניט כפנים וגם כלי סורע, ורק מה שזכר כחון נקבה כפנים. וכמו שהמלנו חו"ל זה יצרו ממחון וזו יצרה משפטים (כתובות ט"ד): וכמו שאמר זכר באמש ונקבה באשם. ר"ל הם אלו האותיות בעצמם רק כסופן. ועוד שכבר הוא כוונת כפי הראשונים של דבר מחובר ממוחר וזורה, והמחר הוא ענין המעמוד באיחור והכורה היא המעמדת היוטו. וכן אמרו שהאיש והאשה הם המדרגת הומו וזורה, שהאיש בצניחה הכורה והאשה בצניחה החומר. ואמרו עוד שכל הספדד והכעדר מגיע למורכב רק מחד הכומר ולא מחד הכורה. ועל דרך זה המשל האיש בל"ש בל"ש שהוא דבר קיים כמו שסס האורי והמוס והאש, והנקבה כפי הקיום והוא בל"ש: חוזר הגלגל פנים ואחור. שם פרק ד' משגל ז"ל, כ"כ האותיות קבועות בגלגל וכו' וחוזר הגלגל פנים ואחור, והכו הימון לדבר, און עבודה למעלה מענג ואין כדעה למטה מענג, ע"ל. וי"א מפרש שהכר שזורה לומר שהגלגל קצור במחורות וטינונים וחוזר פנים ואחור ומתהפך מן אמש לל"ש ואין ענג לנגע: ואין ביניהם בין אמש לל"ש, ובין ענג לנגע, רק סדור האותיות בקדמות ואיחור: כמו שהוריהה והשקיעה לגלגל אחד בחוקו. ר"ל ענין הוריהה וסביקשה הוא שמיד אהר הגלגל אשר סובב והולך שמיד ואין זו הרגש זריחה ופקיעה, כי השמש וכל סובכי מעלה לעולם נרבים ומאירים בגלגל על ענין אחד, ורק לבני אדם ישנה האין הוריהה הוא כשהשמש אז סובב אחר עולה על חופקם, וסביקשה כשהוא יורד מגד חופקם, ועל"ל לא מחלף זריחה ופקיעה בערך כלל הארץ רק לענין הלחי הארץ, חסון, ושהסביה הוריהה ד"ל ליושבי קפה המזורה בלחות הרגע עמוז הוא השקיעה ליושבי קפה המערב, וכן הוריהה והשקיעה מקדים ממיד לתחומים. וליפקת ק"כ שבערך בגלגל אין כלן שניי וכל אחד, אבל בחקניו אגרונו הוא רצוא ושוב, כל אחד לפי מקומו באורך הארץ: ורמו באיברים שהם למטה מן הקרום על מוצאי הטבעים הארבעה וכו'. עתק עתק נבחר ענין אמרו כפרה ה' מספר יצירה ז"ל, שהים עשרה כפחות וכו' וזר כסה י"א מולות, י"ב חדשים, י"ג משיגים, י"ד עליונים, ט"ו עליונים, ט"ז יועלים, ט"ח קרקעיתים שנים ושתי ימים ושתי נגלים, וששן כמין מריגים, ע"כ כמין מלחמה, זה לעומת זה, ע"כ. ובמשנה שאחרים שהים עשרה וכו' ושנים עשר מנהיגים, ואלו הן י"ב משיגים, שתי ימים, שתי נגלים, שני עליות, כדד ומרה, טחול והכסם, קרקקן וקנה, ע"ל. וזכר כפי שני כהן ז"ל כללו על דבר מקלף הוא מנטרפין עם אלו, ואלו תמורת אלו, ואלו כנגד אלו, ואם אין אלו אין אלו, ע"ל. והכתיב א"ל דאש הדברים ולא חש להרעם על כבוד, רק להורות תמתי כוונתו: למטה מהקרום. למטה שמי ימים נגלים, וששן כמין וכלל וכן איברי הכרם: על מוצאי הטבעים הארבעה. שסס ארבעים יכודים, כמ"א למעלה שהקרום חולק בין מולט סבעע ושולם כהיים: שני לועזים. ענינים נרבים מנגדים קלת לעצמו, ומלכוין בית יקבב מעט לעונו: ושני עליזים. סב סמססם, ר"ל אקטומכא, וקטונו, שמשמחים את האדם, האקטומכא כבליקטו וסתייה, והקטול כבחקו, כן פי' הכר"א מנמיו"ל: